UYANAN GÜZEL

(3 Perde)

Yazan: Alexandra Ares

Çeviren: Zeynep Nutku

Bükreş, 2006

Annem Despina'ya…

DÖNEM VE MEKAN:

(Perdelerin sırasına göre)

İlk perde, 1990 yılında, Bükreş'in dışında varoş bir semt. Komünizmin düşüşünden bir ay sonrasıdır.

İkinci perde, Bükreş, şehir merkezi, 7 yıl sonra, kapitalizm ve demokrasinin doğuşunun coşkuyla karşılandığı yıllar.

Üçüncü perde, New York, 7 yıl sonrası.

KARAKTERLER:

SES

YOLDAN GEÇENLER 1. 2. 3. 4. 5. ADAM

TEZGAHTAR KADIN, sahtekarca bir tavrı vardır.

NOSTALJİ, *40'lı yaşlarının sonlarında, 50'li yaşlarının başında, kendisine oyalanacak bir erkek arayan İsveçli bir kadındır; Julie'yi canlandıran aktris tarafından oynanabilir.*

DORİAN GRAY, *30'lu yaşlarının ortasında, maço bir erkektir. Keev'i canlandıran aktör tarafından oynanabilir.*

ONDA, *İlk perdede, 18 yaşında, fakir, tatlı, masum bir kız. İkinci perdede, 25 yaşında, çekici bir model ve oyuncu, yüzeysel ve derin, sevimli ve dişi bir kadındır. Üçüncü perdede ise, 32 yaşında, kendine mükemmel bir "New York" tarzı yaratmıştır. Bu rol her yaşı oynayabilecek, çekici ve güzel bir aktris tarafından canlandırılmalıdır.*

PAUL, *İlk perdede 50 yaşlarının ortalarındadır, ikinci perdede ise 60'lı yaşlarının başlarındadır. Maddi olarak durumu oldukça iyidir. Sempatik ve oldukça kiloludur.*

ONDA'NIN ANNESİ / JULİE: 40 yaşına yakın, Onda'nın annesi olarak fakir görünümlü ancak Juliette'nin annesi olarak son derece zengin görünümlüdür.

KÜÇÜK ONDA / JULİETTE, *9-10 yaşlarında bir çocuk.*

KEEV, *35-40 yaşlarında. Hali tavrında Boy George'un havası vardır, Marquis de Sade gibi konuşur, Karl Marx gibi düşünür ve Shylock kadar hırslı bir adamdır. Bu karakter, karizması olan, uzun boylu, kuzguni siyah saçları ile dikkat çekecek derecede yakışıklı bir aktör tarafından oynanmalıdır. Keev'in en belirgin özelliği, sıklıkla kaba ve argo konuşması ancak bunları bir 17. yüzyıl şairi gibi cezbedici ve etkileyici bir şekilde söylemesidir.*

ELVİS FİSHSTİCK[1], *20'li yaşlarının sonlarında, yakışıklı, temiz yüzlü, oldukça çekici bir erkektir; ta ki ağzını açıp konuşana kadar.*

PEPE, *İlk perdede 20 yaşında, ikinci perdede ise 27 yaşındadır. Orta boyludur. İlk perdede komik, ikinci perdede daha modern, siyah çerçeveli gözlükleri vardır*.

SAM, *New York'lu, aç, beş parasız bir yazar.*

Diğerleri: Sırada bekleyen kadınlar, yoldan gecen 5 kişi, dışarıda oynayan çocuklar.

İki tane kedi yavrusu.

PERDE 1

Dekor:

Sahne üst ve alt kat olmak üzere iki seviyeden oluşur. Alt kat karanlıktadır. Üst katta ise, yıpranmış bir cibinlikle kapatılmış eski, geniş bir yatak vardır. Sivrisineklerin kulak tırmalayan vızıltıları duyulmaktadır. Yataktaki belli belirsiz silüet, sivrisineklerden rahatsız olmuş, bir sağa, bir sola dönmektedir. Soluk, mavi bir ışık yatağı aydınlatır.

Sahne 1

SES: "Masumiyetin kayboluşuna dair bir komedi izlemek üzeresiniz, ki aslına bakarsanız bu o kadar da kötü bir durum değil. Yoksa öyle mi? Her neyse, bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Bu nedenle, oyundaki kahramanların hiçbiri -küçük kız bir yana - sempatinizi kazanmaya layık olmayacak Siz, bayanlar ve baylar, elbette, çok daha iyisiniz!

Ama dürüst olalım, hepiniz, öyle ya da böyle, hayatında bir kere olsun, kötü bir insan olmak için, engellenemez bir dürtüyle karşılaşmışsınızdır. Oscar Wilde'ın da dediği gibi "İnsanları iyi ve kötü diye ikiye ayırmak saçmalıktır. İnsanlar, cazibeli ya da sıkıcıdır." Haydi gelin, bu akşam, cazibeli olanı seçelim!

(*kısa bir es*)

Birinci perde. Doğu Avrupa ülkelerinden birinin başkentinin varoş bir bölgesi, komünizmin hemen sonrası. İnsanların hala, Avrupa'nın merkezi, coğrafi konumu itibariyle bu ülkenin tam kalbinde olması nedeniyle Merkez Avrupa mı denilmeli, yoksa daha açıkça bütün medeni insanların bir arada yaşadığı doğu ülkelerinden biri olması nedeniyle sadece Doğu Avrupa

[1] Fishstick, kılçık anlamına gelmektedir. Tercihe göre İngilizce olarak ya da Türkçe anlamıyla kullanılabilir.

denilip geçilmesi mi üzerine tartıştığı, fersahlarca uzak bir ülke. Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, bu ülkenin insanları son derece çiğ ve gelişmemiş…

(kısa bir es)

Bükreş. Romanya. 1990 yazı. Diktatör altı ay önce öldürülmüş ve tüm ülke artık özgürlüğüne kavuşmuştur. Komünizm out. Kapitalizm in. İnsanlar hayatlarını yeniden keşfetmekte özgürdüler, ama elbette tırnaklarıyla kazıyarak. Dükkanlar artık eskisi gibi bomboş değildi: tanesi bir dolardan, Türkiye ve Çin'den getirilmiş harikulade eşyalarla doluydu. Ucuz eşyalarla; aldığında elmas gibi pırıl pırıl parlayan ucuz eşyalar. Bütün insanlar hala eşit ama meteliksiz. Ama saf, sade. İdealleri var. Yıllardır tutundukları. Ruhlarını satmalarını gerektirecek hiçbir şey yok. Son derece masumlar. Şimdilik."

TEZGAHTAR: İsminiz lütfen.

VİRDİNİA: Virdinia.

(*Tezgahtar kadına utana sıkıla bir not uzatır*.)

TEZGAHTAR: (*Kaba bir tavırla*) Yazılı duaları kabul etmiyoruz. Burası kilise değil. Burada ne istiyorsan doğrudan söylersin. Çıkar ağzındaki baklayı.

VİRDİNİA: Bir erkek istiyorum.

TEZGAHTAR: (*profesyonel bir tavırla)* Elimizde utangaçlar, salaklar ve karaktersizler var. Ve ayrıca bir de arada kalmış "ben de" çeşitlerimizden var. Tercih ettiğin nasıl bir tat?

VİRDİNİA: Hiçbiri. Ben bir erkek istiyorum. Bir ERKEK. Yakışıklı, atletik, iyi eğitimli, dürüst, mükemmel bir tarzı, güzel dişleri olan biri. O, özel, herkesten farklı biri olmalı. Bir kahraman. Onda öyle sıra dışı bir şey olmalı ki, onun doğru kişi olduğunu anlamalıyım. Ve ayrıca, temiz yollardan para kazanmış olmalı, çalarak ya da rüşvet alarak değil.

TEZGAHTAR: Üzgünüm, bu türden elimizde kalmadı.

VİRDİNİA: Elinizde hiç mal kalmadı mı yani?

TEZGAHTAR: (*gücenerek*) Hayır… Elimizde oldukça mal var ama bu bahsettiğiniz lezzette bir mal şu an pazarda mevcut değil. Elimize çok seyrek olarak geçiyor, nerdeyse her 10,000 malda bir tane. Ve fiyatı da oldukça uygun. Bu malları en değerli müşterilerimiz için ayırıyoruz.

VİRDİNİA: Peki ama 10,000 tane malı satın almayı kim karşılayabilir?

TEZGAHTAR: Hiç kimse. Bu nedenle elimizde hiç yok. Amerika'da çok daha iyilerinin olduğunu duydum. Malın kalitesi çok daha yüksek. Ellerindeki mallar, düzenli olarak spor yapıyor, daha iyi giyiniyor, yiyor, daha iyi yaşıyor. Farklı bir hava, farklı bir cins: uslu çocuklar,

haylaz çocuklar, süper haylaz çocuklar. Duyduğuma göre çok daha dayanıklı oluyorlarmış. Son kullanma tarihleri nerdeyse sınırsızmış.

VİRDİNİA: Gerçek olamayacak kadar mükemmel. Muhtemelen söylentiden başka bir şey değildir. Hem neden burada "yok" ama orada "var"? Neler oluyor böyle?

TEZGAHTAR: Dürüstçe söyleyeyim mi?

VİRDİNİA: Dürüstçe.

TEZGAHTAR: Otuz yaşından sonra, buradakilerin kocaman bir göbekleri olur. Kelleşmeye başlarlar ve gerdanları çıkar. Bütün tavırları değişir. Bakışları, ya depresyon içinde yenilgiyle donuklaşır ya da insanı rahatsız eden bir arsızlıkla parlar. Her ikisi de talep edilecek gibi değildir. Böylece son kullanma tarihlerini aşağı çekerler. Bu nedenle bazı etiketleri yeniden düzenlememiz gerekiyor… Tüm dükkanların yaptığı gibi.

VİRDİNİA: (*çocuksu bir şaşkınlıkla*) Eğer elinizdeki mallar bu kadar kötü bir kaliteye sahipse, neden müşteriler, Daha İyi Ticaret Bürosuna (Tüketici Hakları Bürosu) şikayet etmiyorlar?

TEZGAHTAR: Onlar da buna tahammül etmeye çalışıyorlar. Aslında herkes tahammül etmeye çalışıyor. Hiçbir şeyin olmadığı bir yerde Tanrı kendisi için bile bir şey talep edemez. Hem şu yazıya bir bak: Satılan mal, her istendiğinde, hiçbir ödeme yapılmadan, geri alınır ya da değiştirilir. Duygulu, sevimli bir ADMÇ alırsın…

VİRDİNİA: Afedersiniz. ADMÇ?

TEZGAHTAR: Bu, "annesinin denetimindeki muhallebi çocukları" için kullandığımız bir kod. Bir ezik… kaybeden… Omega erkeği yani türünün son örneği. Onu alırsın, bir süre elinde tutarsın ve daha sonra sıkıldığında buraya geri gelir ve bir pislikle değiştirirsin.

VİRDİNİA: (*kafası karışmıştır*) Pislik?

TEZGAHTAR: Yontulmamış, hödük, dalkavuk, görgüsüz, kaba saba, taşralı, aşağılık bir kalas! Tahammül edebildiğin kadar elinde tutar ve tekrar buraya gelip onu bir şehir züppesiyle ya da çekici ama beceriksiz bir herifle değiştirirsin.

VİRDİNİA: (*kafası daha da karışarak*) Beceriksiz?

TEZGAHTAR: Her neyse işte… tam bir göt, öküz, aptal, sersem, salak, alık, bıçkın, çapkın, sıkıcı, bön, sevimsiz, kepaze bir herif. (*tıkanır, derin bir nefes alır*) Ve zamanı geldiğinde, yine sevimli bir süt çocuğu, şımarık bir mızmız ile kendini dinlenmeye alırsın.

VİRDİNİA: Şımarık bir mızmız mı?

TEZGAHTAR: Annesinin kuzusu, korkak tavuk! Kremalı çörek, efemine, oğlan çocuğu, gizli homo, züppe, nonoş, damızlık, ödlek, gevşek bilek, muhallebi çoçuğu.

VİRDİNİA: Muhallebi çocuğu?

TEZGAHTAR: Evet, güzel oğlan, kedicik, ahmak, hanım evladı, homo, kız suratlı, Bay Yumuşak. Ve sonra yeniden baştan başlarsın. Müşterilerimizin sıkılacak vakitleri bile olmaz. Kadınlar yani ürünler denemeye ve değiştirmeye bayılıyorlar. Bu da işlerimizi hep canlı tutuyor. Pekala, kararınızı verdiniz mi? Hangisini satın almak istersiniz?

VİRDİNİA: Elinizdekilerin hepsi bu mu?

TEZGAHTAR: Aslına bakarsan, evet.

VİRDİNİA: Hepsi mi? Biraz düşünmem gerek… Aslında beklemeyi tercih ederim…

TEZGAHTAR: Tatlım, beklemen gereksiz! Birini buradan alıp gidersin ya da vazgeçip rahibe olursun. Arkanda bekleyen kaç tane kadın var, görüyor musun? Acele etmelisin. Kararını ver. Ya şimdi bir tane alırsın ya da hepsini tamamen kaybedersin. Daha sonra elimizde hiçbir şey kalmayabilir. Kala kala sadece kısırlar, tohumsuzlar, iktidarsızlar…

VİRDİNİA: (*korkuyla*) İktidarsızlar mı?

TEZGAHTAR: (*vakur bir edayla*) Evet, çoraklar, dölsüzler, tohumsuz, verimsizler… ve hatta beklemeye devam edersen daha da kötüleri…

VİRDİNİA: Daha kötüsü mü? Daha kötü ne olabilir ki?

TEZGAHTAR: Yaşlılar, hastalıklılar, güçten düşmüş olanlar, topallar, kafadan kontaklar, sıskalar, isteksizler, sıfırlar! Pekala? (*Virdinia tezgahın önündeki eşiğe ilerler*) Hadi. Bir tane satın al! (*Virdinia içeri doğru adım atar*) Aferin kızıma. İçeri gir.

(*Virdinia dükkana girer.)*

Sıradaki lütfen!

Sahne 2

(*Sıradaki kadın sarışın, 40'lı yaşlarının sonunda ya da 50'li yaşlarının başlarında İsveçli bir kadındır*.)

TEZGAHTAR: İsminiz lütfen!

NOSTALJİ: Nostalji.

TEZGAHTAR: (*kayıt defterine yazarak*) Pekala. Ve… sizin için ne yapabilirim?

NOSTALJİ: (*keskin, komik bir aksanla*) Bir Latin erkeği satın almak istiyorum. Rumen erkekleri Latin kökenlidir, öyle değil mi?

TEZGAHTAR: Evet, elbette. Siz geçen yaz da burada değil miydiniz?

NOSTALJİ: (*belli belirsiz*) Evet, buralardaydım. Peki, yeni neler var?

TEZGAHTAR: Duygusal bir tipe ne dersiniz? Mükemmel anneler tarafından mükemmel bir şekilde yetiştirilmişlerdir, tıpkı küçük bir saksıdaki küçük bir çiçek gibi. Her gün suya ve fazladan ilgiye ihtiyaçları vardır. Onları ayakta tutabilmen için nazik ve aynı zamanda güçlü olman gerekir, ayrıca sağlam bir cüzdanının olması da. Çok kırılgandırlar; öyle ki kendi kendilerine hiçbir şey yapamazlar, ama yine de, az da olsa bir ego sorunları vardır. Ama tüm bunların dışında çok uysaldırlar. Gerçekten de uysal. Hatta yanlarında ilave hizmetleriyle veriyoruz, sana aşık olurlar, taparlar, çamaşırlarını bile yıkarlar, kölen olurlar.

NOSTALJİ: Hmmm… Leziz… Ve bu türün Romanca adı nedir?

TEZGAHTAR: Futalou.

NOSTALJİ: (*sözlükten kelimeyi arar ve tuhaf bir Romanca ile mırıldanır*) Fu-ta-low. FUT-LOW… "FUT" Romancada düzüşmek demek. Kötü düzüşen? Hayır. Başka?

TEZGAHTAR: Maço çeşitlerimize ne dersiniz? Çok çekici ve gösterişlidirler, o işi yaparken de oldukça sert ve hırpalayıcıdırlar… Senin efendin olur…

NOSTALJİ: Hmmm. Leziz… Kulağa güçlü ve egzotik geliyor. Ve bu türün Romanca adı nedir?

TEZGAHTAR: Mitocan.

NOSTALJİ: (*yine sözlüğü karıştırarak mırıldanır*) Mittel-can. Mittel orta demek oluyor. Yani tüm bu pazarlama yaygarası orta… yani vasat bir adam için miydi? Hayır! Başka neler var?

TEZGAHTAR: (*keyfi kaçmıştır*) Aslında…

NOSTALJİ: Daha heyecan verici bir şey. (*hayal ederek*) Bir aşk erkeği, sevişme sanatkarı, kadın katili, bir gece kuşu, bir cerrah, sağlam bir düzücü, zevk peşinde koşan bir erkek, oynaşan, flörtöz, bir kahraman… harika bir yatak ustası!

(*Nostalji, tezgahtar kadının avucuna bir miktar para sıkıştırır. Tezgahtar kadının tavrı anında değişir.*)

TEZGAHTAR: Bir playboy demek istiyorsun? Elbette. Elbette.

NOSTALJİ: Mükemmel. İki adet lütfen.

TEZGAHTAR: (*kapıyı açar ve Nostalji içeri girer.*) İki mi? Ne için? Grup mu yoksa yedek mi?

NOSTALJİ: Taktik. İçlerinden biri benimle oynaşmaktan sıkılıp, beni aramamaya başlayınca, onun geri dönmesini beklemek yerine, diğerini arayacağım. Ve o da ben sıkılıp uzaklaşınca, yine öncekini arayacağım… Çok zekiyim.

TEZGAHTAR: Tatlım, satın aldıktan sonra o mal senindir. İstediğini yapabilirsin. Hadi içeri gir… (*Nostalji içeri girer.)* Sıradaki müşteri lütfen!

Sahne 3

(*Bu kez bir erkek tezgaha yaklaşır. 30'lu yaşlardadır, keten siyah bir Armani takım elbise ve kıllı göğsünü cömertçe sergilediği yakasız siyah bir gömlek giymektedir. Çakır keyif bir hali vardır.)*

TEZGAHTAR: İsminiz lütfen…

DORİAN GRAY: Dorian Gray.

TEZGAHTAR: Buralardan mısın yoksa…

DORİAN GRAY: Son seçimlerden sonra Kanada'ya yerleşmiştim. Buradaki rejimden nefret ediyordum. Ama döndüm. Tekrar buraya yerleşmek ve yeniden ülkem için çalışmak istiyorum.

TEZGAHTAR: Delirdin mi sen?

DORİAN GRAY: Orada hiç güzel kadın yoktu. Hatırladığım kadarıyla burada hala bolca…

TEZGAHTAR: Evet, burada fazlasıyla var. Nasıl bir tat arıyorsun? (*Saydığı her tekliften sonra kısa kısa esler vererek adamdan bir tepki almayı bekler*) Güzel ve hoş? Göz kamaştırıcı bir sürtük? Manken? Bir eş? Evcimen? Sevimli? Saldırgan? Sessiz? Konuşkan? Hayalperest? Enerjik? İtaatkar? Dominant?

DORİAN GRAY: Hayır.

TEZGAHTAR: Ya da belki bir fahişe? Aptal bir kadın? Bir sürtük, orospu, bir parti kızı, bir eskort kız?

DORİAN GRAY: Yo. Bu sefer onlardan istemiyorum.

TEZGAHTAR: Kötü kız istemiyor musun?

DORİAN GRAY: Hayır, bu sefer değil.

TEZGAHTAR: Baştan çıkaran tehlikeli bir kadın?

DORİAN GRAY: (*fikir hoşuna gitmiştir*) O türleri severim … ama, hayır, bu kez ondan da istemiyorum.

TEZGAHTAR: Bir aktris?

DORİAN GRAY: Fazla bencil.

TEZGAHTAR: Bir manken?

DORİAN GRAY: Fazla Prima Donna.

TEZGAHTAR: Azgın bir ergen?

DORİAN GRAY: (*tahrik olarak*) Azgın bir ergen. Mmmm lezzetli…

TEZGAHTAR: Evet, küçük bir seks oyuncağı? Bir yeni yetme? Bir kelebek? Minik bir pastacık Bir sosyete gülü? Bir çıtır? Kolejli kız? (*Derin bir nefes alır*) Bir bakire?

DORİAN GRAY: Bilemiyorum…. Hepsini denedim…

TEZGAHTAR: Öyleyse aradığınız nedir?

DORİAN GRAY: Sabahları, bir gece önce aşırı dozda tükettiğim alkolün yarattığı akşamdan kalmalıkla mücadele ederken, … güzel ve nazik, eve erken gelen bir kadının hayalini kurarım… beni tüm kalbiyle sevecek bir kadın… ve bana iyi bakabilecek bir kadın… Onunla sohbet etmenin, kavga etmenin, yatmanın büyük bir keyif vereceği bir kadın… Bu tür bir kadın.

TEZGAHTAR: Şimdi hatırladım. Diğer vardiyadaki kız bana senden bahsetmişti.

DORİAN GRAY: (*suratı asılır*) Öyle mi?

TEZGAHTAR: Buraya her yaz geliyorsun ve bana her zaman aynı şeyi soruyorsun. Bu cinslerden sana arka arkaya satmış. Kayıtlara bir bakalım: geçen yaz bu türden tam 99 adet almışsın. Sana elimizde olanların hepsini satmış. Elimizdekiler tükendi.

DORİAN GRAY: (*gülerek*) Bu imkansız!

TEZGAHTAR: İmkansız mı?

DORİAN GRAY: Neden biliyor musunuz? (*Tabaka çıkarır ve bir sigara yakar. Öğretici bir tavırla*) Çünkü hepsi böyledir! Hepsi. (*gururla ve neşeli*) Her seferinde onları bozan, yok eden bizleriz…

TEZGAHTAR: Malı satın aldıktan sonra onunla ne yapacağın seni ilgilendirir. Ama tekrar ediyorum: bu tür elimizde kalmadı.

DORİAN GRAY: Hadi ama! Mutlaka tezgahın altında, bir yerlerde bir tane kalmış olmalı. (*Ona bahşiş verir*) Bu son. Yemin ediyorum. Bu sefer iyi olacağım…

TEZGAHTAR: Son?

DORİAN GRAY: Söz veriyorum.

TERZGAHTAR: PEKALA. BU SON. Sana… NOSTALJİ'yi verebilirim… (*Dorian Gray ilgilenmediğine dair bir ifade takınır*) ya da VİRDİNİA. (*bu kez ilgilendiğini belirten bir ifadeye bürünür*) Ama onun bile… Bunu başarabileceğinden emin değilim.

Sahne 4

(*Dorian Gray ve tezgahtar kadın dükkana girerler. Sahne kararır. Dükkanın arka planında çizgi film efektlerini andıran fırtına uğultusu, tuhaf gürültüler, gök gürültüsü, kestane fişeği ve bağrışmalar duyulur, şimşekler çakar. Sahnenin alt tarafı tamamen kararırken üst kattaki aydınlanır. Onda'yı uyanırken görürüz. Onda karakteri, Virdinia'yı oynayan oyuncu tarafından oynamaktadır. Üzerinde delik deşik bir gecelik vardır.*)

ONDA: Ne kabustu! Dün gece seyrettiğim şu Bunuel filmi gerçekten de korkunçtu. Ve o adam. Dorian Gray, o da nerden çıktı? Aklım adeta bir ateş topu gibi.

(*Uyumaya çalışır, sivrisinekler ısırmakta ve o rahatsız edici vızıltıları ile Onda'yı uyutmamaktadır. Abartılı ve komik bir naivite ile konuşur.*)

ONDA: Ama işler böyle yürüyor. Etrafta hiç yakışıklı erkek yok. Ve bir sürü kız…. Liseden geçen sene mezun oldum ve hala bakire olan bir tek ben kaldım. Okulda hoşlandığım kimse olmadı. Sadece Amerikan filmlerinde. Ne kadar da sıra dışı adamlar! James Bond. Cary Grant. Brad Pitt. Burası, çöl! (Es) Biraz yakışıklı olanların hepsi de sadece kadın avcısı. Ve çirkin olanlar… onlar da en az yakışıklılar kadar kadın avcısı.

(*Uyumaya çalışır ama kar etmez.*)

Uyuyamıyorum. Hep bu lanet olası sivrisinekler yüzünden. Geceliğimin üstünden delikler açarak etimi yakıyorlar… Ne cüretle? Bu geceliği yıllardır giyiyorum, annemden kaldı. Param olmadığı için değil. (*bu repliği gururlu bir şekilde seyirciye söyler*) Elbette param var! Ama yatakta nasıl göründüğüm kimin umurunda? Burada beni kimse göremez. Burası benim özel bölgem! Erkekler giremez, ta ki tek ve biricik aşkımı bulana kadar. Ben iyi bir kızım.

(*Yataktan kalkar ve buzdolabına gider, açar. Buzdolabının boş olduğunu görürüz. Kapatır ve yatağa geri döner.*)

Açım. Evet, biraz tutumlu ve sade bir hayat sürüyorum. Bir antlaşma yaptım. Eğer bir ay kıyafet alıyorsam, o ay yemeğe fazla para harcamıyorum. Eğer yemek konusunda çılgınlar

gibi para harcadıysam, o ay kıyafet almıyorum. Ama şimdiye kadar yemek konusunda hiç çıldırmadım. (*gururlu bir tavırla*) Param var. Yeterince. Bir giyim mağazasında çalışıyorum. Ayda yüz dolar kadar kazanıyorum. Ama maaşımı her aldığımda, paramı güzel bir elbiseye harcıyorum. Mağazadaki bütün güzel elbiseleri almak isterdim! Bir gün, alacağım. Geçen yıla kadar mağaza bomboştu. Şimdi, diktatör gittiğinden beri, elimizde harika şeyler var… Kot pantolonlar, spor ayakkabılar… Bütün bu güzel şeyleri daha önce nerede tutuyorlarmış? Acaba uzaklarda bir yerdeki bir depoda falan mı saklıyorlarmış? (*es*) Çok açım… Eğer annem hayatta olsaydı buna bir son vermemi söylerdi. Yatmadan önce yemek yememeliyim ki, bütün o güzel elbiseleri alabiliyim. Ben kötüyüm. Geçen yıla kadar, senede sadece bir elbise alabiliyordum. Ve hepsi de anneanneminkilere benzerdi… şimdi her ay bir tane satın alıyorum. Paramı çarçur ediyorum. (*es*) Annemi özlüyorum. Annem çok çekici, tarzı olan ve çok güzel bir kadındı ve yılda sadece bir tane elbise alırdı… Bunu nasıl başarıyordu acaba? (*özlemle*) Dün, şu adamla tanıştım, Paul. Biraz yaşlı ve biraz da şişman ama çok kibar birine benziyordu! Ve Bükreş'ten gelmiş! Bükreş'in merkezinden. İnanılmaz, kocaman bir arabayla geldi. Mağazanın önüne arabasını park ettiğinde, trafik durdu. Mahalledeki bütün çocuklar arabaya bakmak için oraya üşüştüler.

Sahne 5

(*Işıklar, üst katta kararırken, aynı anda aşağı bölümde, bir bayan giyim mağazasını aydınlatır. Dışarıda çocuklar oynamaktadır. Bu da yine videodan gösterim olabilir. Radyodan haber özetleri duyulmaktadır.*)
(*Paul; 50'li yaşlarının ortalarındadır, resmi giyinmiştir. Arabadan iner ve rüzgar gibi mağazaya girer. Kadın kıyafetlerinin arasına dalar. Tezgahın arkasındaki, satıcı kız, Onda'ya döner.)*

PAUL: Bir krallık! Bir kravata krallığım! Şehir merkezi, şık ve çok entelektüel görünen herkese dayak atmak isteyen prostestocu ve madencilerle kaynıyor. Kırmızı ışıkta durdum ve bir madenci o pis elleriyle kravatıma asılarak beni arabadan çıkarmaya çalıştı. Kravatımı mahvetti! Tatlım, biliyorum burası bir bayan giyim mağazası ama çok çaresizim, bir kravata ihtiyacım var! Bir erk kravatı! (*Onda'ya hipnotize etmek istercesine derin derin bakar.*) Tezgahın altında mutlaka bir tane vardır. Son bir tane.

(*Spot ışığı Onda'nın üzerindedir. Paul ve dışarıdaki çocuklar donar ya da yavaş çekimle hareket etmeye başlarlar. Onda seyirciye dönerek…*)

ONDA: Mağazaya telaş içinde girdi ve benden bir kravat istedi. Bir iş yemeğinden dönüyordu ve başbakanla tartışmıştı. Bütün madencileri ta Bükreş'e kadar getirmek ve şehir tarihinin en büyük prostestosunu gerçekleştirebilmek için başbakanı azarlayacak cesarete sahipti. Ve daha sonra bir madenci kravatını parçaladı. Amerikan Konsolosluğunda verilecek bir akşam yemeği davetine yetişmeye çalışıyordu ve bu nedenle bir kravata ihtiyacı vardı. Elimizdeki en güzel kravatı seçtim; tezgahın altından çıkardım ve ona verdim.

(*Işıklar tekrar sahneyi aydınlatır*.)

PAUL: Çok zarif! Muhteşem! Güçlü. Bu kravat için ne istiyorsunuz? Demiştim ki, bir kravata krallığım?
ONDA: Krallık.
PAUL: Zarif! Muhteşem! Olağanüstü!

(*Paul'ün bakışları kravattan Onda'ya yönelir, gülümser ve donar. Işıklar yine Onda'nın üzerindedir*.)

ONDA: Kravat hakkında konuştuğunu düşünüyordum ama bana baktı ve gülümsedi, ve o andan itibaren artık acelesi yok gibiydi. (*es*) Benden kravatı boynuna bağlamamı istedi. (*Paul'e doğru yürür ve kravatı bağlamaya başlar*.) Adeta ona itaat ederek istediğini yaptım ve daha önce hiçbir erkeğin kravatını bağlamadığımı söyledim. Gülümsedi, keyifle. Oturdu ve sanırım ben on beş dakika boyunca lanet olası kravatın düğümüyle uğraştım. Bir türlü beceremedim. Kızacağını ve babamın yaptığı gibi bana bağıracağını düşündüm. Babam hep sinirlenirdi. Korkudan parmaklarım titriyordu. Ama hayır. Paul'ün sonsuz bir sabrı vardı.

(*Işıklar tekrar eski haline döner. Paul, Onda'nın elini tutar ve sessizce, kravatın nasıl bağlanacağını gösterir. Onda onu taklit etmeye çalışır ama yine beceremez. Bu sırada salona, seyircilere doğru kaliteli bir kolonya kokusu yayılır. Işıklar Onda'nın üzerindedir*.)

ONDA: Kolonya sürmüştü, çok kaliteli, daha önce hiç koklamadığım bir kolonya. (*Kokuyu içine çeker*.) Sürdüğü kolonyanın kokusu sanki başka bir dünyaya yapılan yolculuk gibiydi. Medeni, sade, tıpkı, hafta sonlarında iyi beslenmiş, cins atlarla gezen, dünyadaki bütün ilişkileri büyük bir beceri ile elinde tutabilen ve kadınlarına adeta tanrıçaymış gibi davranan, kibar erkeklerin olduğu İngiliz filmlerindeki gibi. Kolonyasının yarattığı o dünyanın içinde kaybolmak için çaktırmadan gözlerimi kapattım. Bir an için. O pis mağazayı, mağaza sahibinin bize sırıtan o pis suratını unutmak için, (*Tezgahtar kadın, yüzünde memnuniyetsiz bir sırıtışla sahneye girer*) ve bildiğim her şey birden bire yok oluverdi. Fakat sonra, mucize gerçekleşti.

(*Dışarıdaki çocuklar oynamaya devam ederler*.)

Düğümü attım! Bir erkek için bağladığım ilk kravat! Öylece parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissettim. Çok heyecanlanmıştım, kravatı o kadar kuvvetli sıktım ki, neredeyse zavallı Paul'ü boğacaktım.

(*Işıklar tekrar eski haline döner.*)

PAUL: Yavaş! Beni öldürmek mi istiyorsun? Bu kadar çabuk mu?
ONDA: (*seyirciye*) Gözlerimi açtım, yaptığımdan şeyden korkmuştum. Çok aptalca. Özür diledim. Ama o gülümsemeye devam etti, sanki acı ona zevk vermiş gibi. (*Paul'e dönerek*) Özür dilerim! Çok üzgünüm, çok üzgünüm…
PAUL: Önemli değil! Başlangıçta çuvallaman normaldir. Bu hayatın ta kendisi, başlangıçta her şeyin yolunda gittiği çok nadir görülmüştür. Mesela beni ele alalım. Daha yeni boşandım. Evlilik de tıpkı bir kravat düğümü gibi. İlk denemede nadiren başarılı olursun. Ya da ikinci de. Nadiren yürür.

(*Tezgahtar kadın, elinde kırmızının tonlarında bir sürü kravatla gelir ve Onda'nın koluna koyar. Paul, bir tomar para çıkarır ve tezgahın üzerine koyar*.)

PAUL: Hepsini alıyorum. Ama hepsiyle kravat bağlamayı denemeni istiyorum. (*şakacı bir tavırla*) Bir adamın boynuna ipi nasıl geçireceğini bilmen gerek. Pratik yapmak da bunu mükemmelleştirir.

ONDA: (*Paul'e*) Bayım…

PAUL: (*sözünü keserek*) Paul. Senin adın ne tatlım?

ONDA: Onda…

PAUL: Bu çok sevimli, sıra dışı bir isim. Tıpkı senin gibi.

ONDA: Artık aceleniz yok mu?

PAUL: Neden, olmalı mıyım?

ONDA: Şey, Amerikan konsolosu… Bekliyor olmalı.

PAUL: Amerika bekleyebilir. Gerçek güç burada. Güzelliğin beni esir etti.

ONDA: (*seyirciye*) Ama yavaş yavaş, onun değil, benim esir olduğumu düşünmeye başlamıştım.

PAUL: Prova yapan bir aktris gibisin! Gece elbiseni giyip kocanla siyah kravat gecesine gitmek için hazırlandığın bir sahne için kravat bağlamayı prova ediyorsun. Hiç oyunculuk okuluna gitmeyi düşündün mü? Sen de bir şeyler, çok özel bir şeyler var. Bunu değerlendirmelisin. Hayatını dolu dolu yaşamalısın…

ONDA: (*seyirciye*) Yalan söylüyorsa bile, bunu çok nazik bir şekilde yapıyordu. Yani bir saniyeliğine olsa da hayatımı önemsiyormuş gibi davrandı. Hiç kimse şimdiye kadar asla önemsememişti. Özellikle de babam. Her zaman uzaklardaydı. Ve arada bir ortalığa çıktığında ise hep bir kriz yaratırdı. Her zaman çok sinirliydi. Bu yüzden annemi daha kırk yaşındayken öldürdü.

Sahne 6

(*Işıklar aşağıda kararırken, yukarı seviyede aydınlanmaya başlar. 10 yaşındaki haliyle Onda ve annesi Uyuyan Güzel heykelinin olduğu bir meydana gelirler.Yakışıklı Prensin, Uyuyan Güzel'i uyandırmasını tasvir eden heykele hayranlıkla bakarlar.*)

ONDA'NIN ANNESİ: (*Kızına adeta otomatik bir tonla*) Bak, ne kadar da muhteşem bir heykel! Söyle bakalım, kim olduğunu anlayabildin mi?

KÜÇÜK ONDA: Hayır anne.

ANNE: Bu Uyuyan Güzel. Yakışıklı Prens, onu öperek 100 yıllık derin uykusundan uyandırıyor.

ONDA: Peki, bir gün benim de Prensim gelecek, değil mi anne?

ANNE: Evet canım.

ONDA: Peki onu nasıl tanıyacağım?

ANNE: Tanıyacaksın işte.

ONDA: O neye benziyor anne?

ANNE: Yakışıklı, nazik, akıllı, cömert, cesur, sevgi dolu ve onurlu.

ONDA: Beyaz atın üzerinde, değil mi?

ANNE: Evet canım.

ONDA: Ama ben buralarda hiç at görmedim. Sadece bisikletler ve kaykaylar var. Hem bana uyku büyüsünü kim yapacak?

ANNE: Kıskanç bir peri ya da Prensesin evlenmeyi reddettiği Kötü Adam.

ONDA: Anne, neden Prenses onunla evlenmeyi reddediyor?

ANNE: Çünkü o çirkin ve onursuz, ve kötü kalpli.

ONDA: Anne, eğer Prensese evlenme teklif ettiyse, Kötü Adam aslında o kadar da kötü değildir, değil mi?

(*Anne, banka oturur, elindeki radyoyu yanına koyar. Dergi okumaya başlar. Kızıyla konuşmaya devam eder, aklı başka bir yerdedir*.)

ONDA: Prensesi kaçırıyor ama ona zarar vermiyor, anne. Ve çok da güçlü! Aslında ona her türlü kötülüğü yapabilecek kadar güçlü! (*meydan okurcasına*) Kötü Adam gerçekten de mükemmel biri!

ANNE: Hayatım, saçmalıyorsun!

ONDA: Onunla evlenmek istemiş ama onu zorlamamış. Anne, bu çok güzel.

ANNE: Kötü adamlar, senin gibi cici kızların reddetmesi gereken hain ruhlu erkeklerdir. İnan bana.

ONDA: Eğer prensesi sevdiyse, iyi bir kalbi vardır. Sen her zaman bizi seven insanların iyi kalpli olduklarını söylemez misin?

ANNE: Pekala, Bayan Her-Şeyi-Bilirim, Kötü Adam iyi kalpli dürüst bir adam olabilir ama o çirkindir ve Prenses onu sevemez ve o na kızar çünkü kendisinden hoşlanması için sürekli Prensesi zorlar.

ONDA: Ama Güzel ve Çirkin masalında Prenses, canavara iyi kalpli olduğu için aşık olur anne!

ANNE: Tatlım, okulda çirkin bir arkadaşın yok muydu senin? Şu sivilce suratlı, zorba oğlan, hani şu kurbağaları öldürüp, kızları tartaklayan? Adı neydi? Dan? Büyüyünce onunla evlenmek ister miydin?

ONDA: Aman Tanrım! Hayır, anne.

ANNE: Gördün mü… İşte Prenses de aynen böyle hissediyordu.

ONDA: Şimdi beni endişelendirdin, anne.

ANNE: Eğer iyi bir kız olursan ve beni dinlersen, başına kötü bir şey gelmez.

ONDA: Bir gün Yakışıklı Prens'le tanışacak mıyım anne?

ANNE: Elbette bebeğim, bütün iyi kızlar bir gün onunla karşılaşacak.

ONDA: Sen de çok iyi birisin, sen onunla karşılaştın mı?

ANNE: Bilmem, olabilir.

ONDA: Gerçekten mi? Neden bana söylemedin?

ANNE: Bahsettiğim adam baban şapşal.

ONDA: Babam mı? Sen ve babam hep kavga ediyorsunuz. Babamın başka kadınlardan hoşlandığını söylemiştin. Ayrıca hiçbir zaman beyaz atı olmadı ki...

ANNE: Aşk, bir süre için onu Yakışıklı Prens'e dönüştürmüştü. … sonra … ne olduğunu gördün işte.

ONDA: Peri masalları her zaman, "şatolarında sonsuza kadar mutlu yaşadılar" diyerek biter, öyle değil mi, anne?

ANNE: Bazen.

ONDA: Ama sen şimdi bana aşkın ateş gibi bir şey olduğunu söylüyorsun. Gelip geçici. Anlamıyorum anne. Sen babamla birlikteyken hep ağlıyor ve kavga ediyorsun. Oysa masallarda prenses sadece Kötü Adam tarafından kaçırıldığı zaman ağlamaz mı? Babam kötü adam mı?

ANNE: Onun Yakışıklı Prens olduğunu düşünmüştüm ama kısa bir süre sonra Kötü Adam'a dönüştü.

ONDA: Anne, babam dünyanın en yakışıklı adamı ve ben onu seviyorum. Eğer onu sen istemiyorsan, büyüyünce onunla ben evleneceğim.

ANNE: Sen büyüdüğünde o çok yaşlanmış olacak.

ONDA: Öyleyse, aynı onun gibi biriyle evleneceğim.

ANNE: Tanrı korusun! İyi bir kız olup, babandan çok daha iyi birini beklemelisin. (*es*)

ONDA: Ya öyle biri hiçbir zaman gelmezse, anne?

ANNE: Şu sorularına bir son verir misin artık? Beni boğuyorsun.

ONDA: Anne, her zaman masalın sonunda Yakışıklı Prens, Kötü Adam'ı öldürür. Babam beni sever. Ben kimsenin babamı öldürmesini istemiyorum. Ne yapmalıyım?

ANNE: Hiçbir şey. Beklemelisin. Cici bir kız ol ve bekle. Önünde uzun bir zaman var. (*Radyoyu açar.*)

Sahne 7

(*Işıklar, alt seviyede kararırken simultane bir şekilde üst seviyede aydınlanır. Kısa bir esten sonra yumuşak bir kreşendo ile Fransızca bir şarkı başlar. Sahne yeniden üst seviyededir. Birkaç saniye sonra Paul'ün cep telefonu çalmaya başlar*.)

ONDA: Aslında, annem 5 yıl önce yaşamaktan vazgeçti; babamın onu aldattığını öğrendiği gün. Hiç unutmayacağım. Tam bir haftasını Mireille Matthieu'nun söylediği acıklı Fransız aşk şarkısıyla kendini kahrederek geçirdi. Bütün o hafta boyunca kimseye tek bir kelime etmedi. Ne bana ne de başka birine. Tek bir kelime bile. Sonra her şey yolundaymış gibi işine geri döndü. Ama hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Artık her şey farklı olacaktı.

(*Işıklar yine aynı şekilde simultane değişir. Paul, seyirciye arkasını döner ve telefonuna cevap verir. Bir ileri bir geri yürür, durur ve bir kağıt parçasına bir şeyler yazar. Bir tomar para çıkarır ve tezgaha koyarken yere düşürür. Onda parayı almak için eğildiği sırada Paul az önce yazdığı kağıdı Onda'nın çantasına iliştirir. Kırmızı kravatları bir buket gül gibi koluna takar, cep telefonuyla konuşmaya devam ederken, umursamaz bir tavırla Onda'ya el sallayarak çıkar. Mirelle Mathiew'un acıklı aşk şarkısı sona erer. Onda'nın yukarıdaki yatak odası lokal ışıkla aydınlanır.*)

ONDA: Hoşça kal bile demeden gitti. Telefon numaramı da sormadı. Ne kadar nazik bir adam. Çok cömert! Ve şu madenciler ve diğerleri… umarım o iyidir.

Sahne 8

(Onda *yataktadır. Annesinin, komidin üzerinde duran küçük radyosunu açar*.)

ROMANYA RADYOSU: Başbakan Ion Iliescu'nun acil çağrısına karşılık, bugün, Kuzey Romanya'dan gelen binlerce maden işçisi, çarşamba günü yapılan geniş çaplı hükümet karşıtı isyanın, intikamını almak üzere, ellerinde coplar ve tahta sopalarla, başkentin merkezine indi. Karşıt protestoları bastırması için madencileri çağırarak, olayların Bükreş'in merkezine kadar taşmasına sebep olan Başbakan, kontrolünü ve sağduyusunu kaybetmiştir.

(*Telefon çalar. Onda radyoyu kapatır ve telefona cevap verir*.)

ONDA: (*şaşkınlıkla*) Bay Paul? Ah… Paul… Günaydın… Telefon numaramı size kim verdi? (*tekrarlayarak*) Mağaza sahibi? (*konuştukça endişeli ve şaşkın halinden sıyrılıp, daha hevesli ve coşkulu konuşmaya başlar*) Evet, evet, evet,evet, evet, evet, evet, evet, elbette… evet! (*Telefonu kapatır ve seyirciye dönerek*) Kimin aklına gelirdi! Beni öğlen yemeğine davet etti. Bükreş'in kalbinin attığı yere! Intercontinental Oteli'ne.

(*Telaş içinde giyinmeye başlar. Taşra işi demode bir beyaz elbise giyer, ancak yine de çekici bir masumiyeti vardır. Kapı çalar*.)

… Paul olmalı! Bu kadar çabuk öğlen olduğuna inanamıyorum. Uyuyakalmışım. Bugün! Bükreş'ten buralara, bu varoşa kadar, beni yemeğe çıkarmak için geldiğine inanamıyorum! Hayatımda ilk kez bir erkekle, pahalı bir restoranda yemek yemeye çıkıyorum. (*Es*) Gerçeği söylemem gerekirse, bir erkekle, ucuz bir restoranda da yemek yemedim. Aslında ben hiç restorana gitmedim, nokta. Hatta taksiye bile binmedim. (*iç çeker*) Babam, hep, restoranların ve taksilerin orta sınıf yozlukları olduğunu söylerdi. Ama ben bunu Paul'e söylemeyeceğim.

(*Kapı tekrar çalar*.)

Bana dokunmak, öpmek isteyecek ve ben hayır diyeceğim, o yine deneyecek ve yine hayır diyeceğim. Ve liseyi bitirene kadar da hayır demeye devam edeceğim. Annem bu işler için üniversiteye başlayana kadar beklememi söyledi. Babam bu konuda daha serttir. O önce

evlenmemi istiyor. Kadınlar için farklıdır, der hep. Kadın zarar görür, yıpranır. (Kapı çalar.) Geliyorum, geliyorum… (*Çantasından küçük bir ayna çıkarır ve son kez kendine çeki düzen verir. Odaya göz atar. Beyaz elbisesinin içinde, odasının sefaleti ve kirliğinin yanında çok zarif ve güzel görünmektedir.*) Ne kadar bakımsız bir yer! Tüm bu pisliğin içinden çıkıp açmaya çalışan bir nilüfer gibiyim… ama tabii ki ona harika bir evde yaşadığımı söyleyeceğim ve mükemmel bir babam olduğunu ve her şeyin muhteşem olduğunu…

(*Aynayı çantasına koyarken, küçük beyaz bir zarf bulur, kartı çıkarır*.)

ONDA: (*açar ve okur*) "Evlen benimle". Evlen benimle mi? Beni sadece bir kere gördü ama? Bu kesin beni yatağa atıp, bacaklarımı aralamam için adi bir numaradır. (*Kapı sabırsızca ve daha ısrarlı çalar.*) Çok sabırsız. Belki de ilk bakışta aşktır… (*Kapı büyük bir hiddetle çalarken, Onda kapıya doğru yürür ve seyirciye bir bakış fırlatır*.) Adice bir numara mı? Yoksa ilk bakışta aşk mı? (*"İlk bakışta aşk" cümlesiyle kapı yeniden çalar*.) İlk bakışta aşk!

(*Onda kapıyı açtığı gibi düzinelerce kırmızı güle boğulur. Şaşkınlıkla gülleri düşüren Pepe, tökezleyerek Onda'nın arkasından içeri girer. Onda'yla aynı yaşta, komik gözlükleri olan, fakir kılıklı bir oğlandır*.)

PEPE: Onda? Burada yaşadığını bilmiyordum!

ONDA: Pepe? (*Güllere bakar*.) Bu güller de nedir?

PEPE: Bay Paul'den. Sana bu gülleri vermemi ve seni İntercontinental'e götürmemi istedi. (*es*) Ben onun şoförüyüm.

ONDA: Sen mi? Ne zamandan beri?

PEPE: Liseden mezun olduğumdan beri.

ONDA: Üniversiteye gitmek istiyorsun sanıyordum!

PEPE: Sınavlara girdim ama başaramadım. Hem de iki kez. Sonbaharda tekrar deneyeceğim. Bu sefer her şey daha farklı olacak. Bay Paul'ün bir sürü bağlantısı var. Dekana rüşvet vereceğine söz verdi. Hatta gerekirse benim için ve aynı benim gibi sınavlarda iki kere başarısız olan oğlu için yeni bir üniversite kuracağını bile söyledi.

ONDA: Bir oğlu mu var?

PEPE: Evet. (*tereddütle*) İlk…. İlk evliliğinden. Bilmiyor muydun?

ONDA: Hayır.

PEPE: Aslında artık okul falan umurumda değil. Sadece göstermelik bir diplomaya ihtiyacım var. Benim asıl istediğim Paul'ün yanında olmak ve bağlantıları, ilişkileri nasıl kuracağımı öğrenmek. Bütün hayatımı, tanıdığım herkes gibi açlık ve sefalet içinde geçirmek istemiyorum. Onlarınki gibi bir yaşantım olacağına kafama bir kurşun sıkmayı tercih ederim. (*Tabancasını çıkarır ve Onda'ya gösterdikten sonra geri koyar.*) Şu anda bile bizim için ne kadar çok olanak var, farkında mısın? Biz daha gözlerimizi açamadan, karşımıza açılan koca bir evren bu.

ONDA: Neden silahın var? Kim verdi onu sana?

PEPE: Bay Paul. Seni korumam için. Şehir hala tehlikeli, protestocular sokaklara dökülmüş durumda ve polis çok zayıf. Bilmiyor musun? Bu şehrin tarihindeki en büyük protesto gösterisi. Televizyonun yok mu?

ONDA: Yok. Ama duydum.

PEPE: Başbakan onları savunuyor. Başbakanın dışında da bütün dünya onları kınıyor. Güç oyunları. Bu şehirde olduğu kadar hiçbir yerde olamaz. İntercontinental'e ulaşmamız biraz zor olacak. Ana cadde protestocu kaynıyor. Paul ile birlikte olduğun için çok şanslısın. Onunla ne zaman tanıştın?

ONDA: Dün.

PEPE: (*Önce Onda'ya sonra da güllere bakar.*) Dün mü?

ONDA: Evet.

PEPE: Ben de bu demet demet güllerin, bu gül dağının, güllerden Everest'in, platin sarısı bukleleri ve güneş gözlükleriyle insanın kalbini durduran büyük ve ünlü bir aktris için olduğunu düşünmüştüm! Televizyonda gördüğüm biri. Liseden bir arkadaşım değil.

ONDA: Üst sınıfından. Ben geçen yıl mezun oldum.

PEPE: Sakın bana bir de fahişelik yaptığını söyleme, şehirdeki diğer bütün genç kızlar gibi.

ONDA: Pepe, bu sadece masum bir öğlen yemeği.

PEPE: Bedava öğlen yemeği diye bir şey yoktur.

ONDA: Benim kötü bir niyetim yok. İnan bana.

PEPE: (*tereddütle*) Pekala.

ONDA: Aslında biraz korkuyorum.

PEPE: Onda, birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Bana güven, ne olursa olsun, seni koruyacağım.

ONDA: (*tereddütle*) Tamam. (*es*) Hadi gidelim! (*Çıkarlar.*)

İKİNCİ PERDE

Sahne 1

SES: Bükreş. Yedi yıl sonra. 1997, tamamen yeni bir oyun. Bahisler yükseliyor. Doğu Avrupa kapitalistinin, altına hücumu meyvelerini vermeye başlıyor!

Sahne: *Bükreş. Gündüz. Sonbaharın başları. Yakışıklı Prensin Uyuyan Güzeli uyandırmasını tasvir eden heykeli çevreleyen bankların olduğu şehir meydanı. Solda ve sağda iki ev. Cadde sahnenin arkasına bakmaktadır. Arka duvarda, sahne içerisinde kullanılacak olan projeksiyon için beyaz bir perde vardır.*

Onda, artık büyüleyici güzellikte genç bir manken olmuştur. Uzun, dalgalı saçları, güneş gözlükleri, yüksek topuklu ayakkabıları, üzerinde varla yok arası ince, dar, siyah rüzgarlığı ile aşağı yukarı, ateşli bir şekilde yürümektedir. Kadife bir çantanın içinde iki küçük kedi yavrusu taşımaktadır. Rüzgar eserken, yere düşen bakır rengi yaprakları sürükleyip, Onda'nın eteğini hafifçe kaldırarak, güzel bacaklarını ortaya çıkarır. Yoldan geçen erkekler laf atıp, yolunu keserler.

1. ADAM: Hey, güzelim!

2. ADAM: Vay!Vay! Sana bir yemek için yalvarabilir miyim?

3. ADAM: İşte tam benim tipim bir hatun!

4. ADAM: Tatlım, söylesene ne kadar istiyorsun. Fiyatta anlaşabiliriz.

5. ADAM: Bacaklarına bayıldım!

(*Işıklar değişir. Yoldan geçenler donar. Onda'ya lokal ışık verilir*.)

ONDA: Yanıyorum! Sırılsıklam aşık oldum. O ayaklarımı yerden kesti, aklımı ve kalbimi ateşe verdi! Onu düşünmeden duramıyorum. Peki gerçek ne? Değersizin biri mi? Yoksa bir dahi mi? Aykırı ve ilginç mi? Yoksa utanç verici mi? Gerçek biri mi? Dürüst mü? Yoksa oynayan bir sahtekar mı? Kimin umurunda? Kendimi o kadar canlı hissediyorum ki. Çok daha arsız, çok daha heyecanlı. Çıldırmış gibiyim. Düne kadar, hayatım, onsuz gayet yolunda gidiyordu. Şimdi ise onsuz her şey sıkıcı. Bugüne kadar bana hayran, hatta bana tapan birçok adamla, saatlerimi, günlerimi ve gecelerimi geçirdim, ve sanki daha önce hiç ilginç bir şey yaşamamış

gibiyim. Hiçbir zaman, onların gözlerinin içine bakınca kendimi yükseklerde hissetmedim. Göğsümün içinde bir yerlerde uyuyan bir şeyler vardı ama o, bunu uyandırdı. O her şeyi uyandırdı. (*es*) Onunla birlikteyken, kalbim adeta duracakmış gibi… Tüylerim diken diken oluyor. Midemde kelebekler dans ediyor. Onlardan nefret ediyorum. Aman Tanrım, aklımı kaçırmış olmalıyım. Hepsi boş bir eğlence: ve şu hale bak. Şimdiden onun gibi konuşmaya başladım. (*es*) Bu adam beni bir şeyler yapmam için zorluyor… Her zaman düşlediğim bir şey. (*es*) Bugün ben kocamı… öldüreceğim. (*es*) Onun için.

FİLM/PROJEKSİYON:

Işıklar sahneyi aydınlatırken, arkadaki projeksiyondan, bir gece kulübü görüntüsü yansıtılır. Alternatif müzik çalmaktadır. Uzun boylu, karizmatik, son derece erkeksi ancak simsiyah, uzun saçları kadınsı bir tarzda, kırmızı bir kurdele ile bolca bağlanmış, genç ve yakışıklı bir adam görülür. Üzerinde eski bir komünist işçi parkası, altında Avrupai bir şort ve ayağında da terlikler vardır. Projeksiyondaki film, Onda'nın bakış açısıyla gösterilir. Adam, kameraya doğru yürür ve Onda'yla konuşuyormuş gibi konuşmaya başlar.

KEEV: Selam, ben Keev. Arkadaşlarım buraya sık sık geldiğini söylediler. İsmin Onda, değil mi? (*es*) Ne düşündüğünü biliyorum. Ama eşcinsel değilim. (*es*) Buradaki diğer adamlardan farklı göründüğümü biliyorum. (*es*) New York'tan geldim. (*es, ve daha sonra etkileyici bir tavırla*) Bunu fark etmişsindir, öyle değil mi? Eskilerin özgürlüğünün taze havasını getirdim.

(*Üç genç adam Onda'nın yanına gelir ve dansa davet ederler. Onda, seksi ve alımlı bir şekilde hızlı şarkının ritmine uyarak dans eder. Tüm dikkatler üzerindedir. Keev de atağa geçer. Onun önünde dans etmeye başlar, etrafında dönerek, gülümser ve gözlerinin içine bakar, avını baştan çıkarmaya hazırlanmasının tadını çıkarar. Beş para etmez bir serseri gibi görünse de son derece parlak bir zekası olduğu bellidir ve tuhaf bir şekilde savunmasız bir hali vardır.)*

(*Sahne karanlıktır. Projeksiyondaki film sona erer. Onda sahnenin ortasındadır, üzerine lokal ışık verilir*.)

ONDA: Onu ilk gördüğümde canı sıkılan bir aslan gibiydi. Öylece uzanmış yatıyordu, ama daha sonra diğer erkekler şanslarını denemeye kalkınca atağa geçmek için yerinden zıpladı.

Zırhı 1000 vatlık bir ışık gibi parlıyordu: parmak arası terlikleri, eski bir işçi parkası, şortu ve kırmızı bir kurdele ile bağlanmış saçları. Alışılmamış, tuhaf aksesuarları bir anda çekiciliğinin sebebi haline gelmişti. Kim düşünebilirdi ki? Kaçık bir baştan çıkarıcı, şeytani bir riyakar, bir özenti… Sohbeti daha önce duyduklarımın hiçbirine benzemiyordu, tüm o çelişkiler ve şefkat. Evli olduğumu nasıl hatırlayabilirdim ki?

Sahne 2

(*Işıklar. Cadde. Yoldan geçenler. Hareketlilik vardır.*)

1. ADAM: Selam muhteşem şey!
2. ADAM: O ne kalçalar öyle!

(*Onda'nın kocası Paul görülür. 60'lı yaşlarının başındadır. Sempatik ve tıknaz yapılıdır.*)

PAUL: (*Yoldan geçen adamlara*) Çenenizi kapar mısınız lütfen! O benim karım. (*Onda'ya*) Selam bebeğim! Burada ne yapıyorsun? Bugün reklam çekimin var sanıyordum?
ONDA: (*gönlünü alırcasına*) Merhaba bebeğim. Nasılsın?
PAUL: Bu gece için güç toplamaya eve gidiyorum, biraz kestireceğim. Bu gece siyah kravatlılar gecemiz var, unutmadın, değil mi?
ONDA: Evet. Harika. Bir arkadaşımı bekliyorum. Sonra görüşürüz.

(*Yoldan geçen başka bir adam Onda'nın yolunu keser.)*

PAUL: Gördüğüm kadarıyla burada oldukça büyük bir kargaşa yaratıyorsun. Kimse sana dokunmaya çalıştı mı?
ONDA: Sokaklarda gezen bu Rumen erkekleri ne kadar da kaba oluyorlar değil mi?
PAUL: Ne yaptılar?
ONDA: Sana hiç utanmadan bakıyorlar. Bir et parçasıymışsın gibi oranı buranı mıncıklamaya çalışıyorlar. Islıklarla taciz ediyorlar. Bunlara alıştım. Bir kadın başka ne yapabilir ki?

PAUL: Bilmiyorum? Belki de biriyle evlenebilir? Bazen çıplaklar kampına gittiğimde, etrafımdaki bütün o çıplak adamlara bakıp, dünya nüfusunun nasıl ürediğini merak ediyorum.

ONDA: Çok komiksin. Belki de asıl suçlu güzelliktir ya da belki dişi güzellik tehlikelidir.

PAUL: Tehlikeli mi? Ben bunun her zaman yararlı olduğunu düşünmüşümdür. Güzel olduğun için insanlar sana her zaman bedava şeyler verir.

ONDA: Evet, insanlar sana bedava "bir şeyler" verir, ama bedava yemek diye bir şey yoktur. Bir kadın, bir kere bir şey kabul etti mi, bu tıpkı taksiye binmek gibidir. Taksimetre çalışmaya başlar. Ve sonunda kadın bunun bedelini ödemek zorunda kalır.

PAUL: Kadın güzelliği tehlikeli değildir. Aslında daha çok işe yaramaz bir şeydir. (*Boş gözlerle Onda'ya bakar ve imalı bir şekilde*) Evet, güzellik ilk etapta önemlidir. Erkekler güzelliği ilk gördüklerinde, güzellik emicileri gibidir. O adamı kolayca elde edersin, tuzağa düşürürsün, zor olan o adamı elinde tutmaktır. Gitmek zorundayım. Görüşürüz, seni seviyorum!

ONDA: Güle güle bebeğim…

PAUL: Canavar sevgilim, uslu dur.

(*Çıkar.)*

Sahne 3

ONDA: (*seyirciye, sakince*) Onu neden elimde tutayım? Eğer bir şeyi çok uzun süre tutarsan eskir, tadını kaybeder ve kokmaya başlar.

FİLM/PROJEKSİYON:

Yakın açıdan Keev'in kameraya konuşan görüntüsü, Onda'nın bakış açısıyla verilir.

KEEV: Sen manken misin? Bu çok kötü. Biliyor musun aslında idealimdeki kadın ÇİRKİN bir kadın. Utangaç, hassas, boğuk sesli, çok güzel olmayan… ama kimin umurunda? Dürüstlük, çirkin kadınlardan bir erkeğin en zor ereksiyonu gibi, filizlenerek ortaya çıkar. Dürüstlük erkeği baştan çıkarır ve daha derine girmesine neden olur. (*es*) Baştan çıkmak: Hiç fena bir şey değil. Ya da öyle mi?

(*Projeksiyon görüntüsü sona erer. Sahne sessizdir*.)

ONDA: Her şeyin değişeceğine dair hiçbir fikrinizin olmadığı o gecelerden biriydi. Yukarıdaki kocamı aldatmak istediğimi biliyordu. Hiçbir pahalı kolonyanın bastıramayacağı, o yaşlı ten kokusuna dayanamadığımı biliyordu. O öpmek zorunda olduğum sarkmış, pörsük dudaklardan iğreniyordum. Onun o sarkık göğüslerindeki beyaz kılların görüntüsünden iğreniyordum. Sıkıcı yemeklerinden ve beyaz saçlı, sıkıcı arkadaşlarından bıkmıştım. Aptalca esprilerinden ve "kendini önemseme" saçmalıklarından bıkmıştım. Onun parasından, kışlık evinden, yazlık evinden, arabalarından bıkmıştım. Hayatımın bir dakikası bile bütün bunları ödemek için çok değerliydi. O gece baştan başlamaya karar verdim, temiz sayfa açacaktım ve bu kez daha doğrusunu ve iyisini seçmek istiyordum. Uyanmaya ve Yakışıklı Prensle karşılaşmaya hazırdım.

FİLM/PROJEKSİYON:
Sahne yeniden karanlık ve sessizdir. Ekranda, yakışıklı, temiz traşlı, şık giyimli ve kibar görünümlü genç bir adam Yakışıklı Prens olarak gece kulübünden içeri girer. Onda'yı dansa kaldırır, Onda onun eşliğinden hoşnuttur. Keev, gülümseyerek seyretmektedir.

(*Görüntü sona erer. Projeksiyon kararır. Sahne sessizdir*.)

ONDA: O gece Tanrı kucağıma iki kedi yavrusu verdi. Biri, sade ve sertti, diğeri daha çok Salvador Dali gibiydi. Kimi seçmeliydim? Adonis'i mi yoksa vahşi kediyi mi?

FİLM/PROJEKSİYON:
Görüntü: Genç adam Onda'ya bakmaktadır. Yavaşça elini öper. Havada giderek artan bir çekim vardır, müzik sesi yükselir, tıpkı büyük bir baştan çıkarma sahnesi gibidir ve görünüşe göre genç adam kazanacaktır.

ELVİS FİSHSTİCK: (*yüksek ve parlak bir sesle*) Benimle dans ettiğiniz için teşekkür ederim. Adım Elvis Fishstick. (*O anda adeta her şey mahvolmuştur, Onda ekrandan çıkarak, gider*.)

ONDA: Elvis Fishstick, bu hayatımda duyduğum en çirkin isim! Böyle ismi olan bir adamla kim çıkar ki?

FİLM/PROJEKSİYON:

Keev, Onda'yı kavrar ve ateşli bir şekilde öper.

Projeksiyon görüntüsü sona erer. Onda'nın üzerinde lokal ışık vardır.

ONDA: Keev'in sözleri beni uyandırdı; beni öpüşü her şeyi ateşe verdi. Ertesi gün bana bir not yolladı.

KEEV'in SESİ: Onda, seninle bir gece geçirmek harikaydı. Kim bilebilirdi ki? Sen olağanüstü eğlenceli, insanın ağzını sulandıracak kadar cazibeli ve şeytanı bile baştan çıkaracak kadar güzel öpüşen bir kadınsın. Seninle daha da ileri gitmek için sabırsızlanıyorum, New York'ta, Paris, Romanya ya da Tahiti'de, sen nerde istersen… ve tabii gerisini de…

ONDA: (*çok sakin*) Nasıl olur da kocamı öldürmem?

Sahne 4:

(*Şehir meydanı. Onda, bankta oturmuş, cep telefonunda konuşmaktadır*.)

ONDA: Biraz kestirmek için eve gitti. Devam et. Pişman olmak yok. Çok mutluyum. Dikkatli ol, işi mahvetme. Şu an şehirdeki meydandayım ve şehrin nerdeyse yarısı beni burada gördü. Merak etme, o kadar çok insana borcu var ki, kimse onun intihar etmesine şaşırmayacaktır… Görüşürüz hayatım. Teşekkürler.

(*Telefonu kapatır ve kedi yavrularıyla oynamaya başlar. Julie ve on yaşındaki kızı Juliette, Yakışıklı Prens'in Uyuyan Güzeli uyandırmasını tasvir eden heykele hayranlıkla bakarak meydana doğru gelirler*.)

JULİE: (*Kızına, adeta otomatik bir tonla*) Bak, ne kadar da muhteşem bir heykel! Söyle bakalım, kim olduğunu anlayabildin mi?

JULİETTE: Hayır anne.

JULİE: Bu Uyuyan Güzel. Yakışıklı Prens, onu öperek 100 yıllık derin uykusundan uyandırıyor.

JULİETTE: Peki, bir gün benim de Prensim gelecek, değil mi anne?

JULİE: Evet canım.

JULİETTE: Peki onu nasıl tanıyacağım?

JULİE: Tanıyacaksın işte.

JULİETTE: O neye benziyor anne?

JULİE: Yakışıklı, nazik, akıllı, cömert, cesur, sevgi dolu ve onurlu.

JULİETTE: Beyaz atın üzerinde, değil mi?

JULİE: Evet canım.

JULİETTE: (*Halen bankta oturmakta olan Onda'ya*) Bayan, kedi yavrularıyla oynamama izin verir misiniz?

ONDA: Elbette tatlım.

Onda ona çantayı uzatır.

JUİLETTE: Teşekkürler bayan.

JULİE: Hanımefendi, teşekkürler ama gerçekten gerek…

ONDA: Benim için bir zevk. Kaçıncı sınıfa gidiyorsun sen?

JUİLETTE: Dördüncü sınıfa gidiyorum. (Onda'ya) Burada oturmuş kimi bekliyorsunuz? Yakışıklı Prens'i mi Kötü Adam'ı mı?

JULİE: Hayatım keser misin lütfen! Beni utandırıyorsun. Bayanı da utandırıyorsun.

JULİETTE: (*inatçı bir şekilde*) Yakışıklı Prensi mi bekliyorsunuz?

ONDA: (*üzerine bastırarak*) Hayır, Yakışıklı Prensi beklemiyorum.

JULİETTE: Hayır mı? Peki sadece Yakışıklı Prensin öpücüğüyle sona eren uyku ile ilgili ne diyeceksin?

ONDA: Hmmm, bir düşünelim… Bu korkunun uykusudur. Gözlerini kendi kendine açma korkusu. Yakışıklı Prens'in aslında Kötü Adam, Kötü Adam'ın ise aslında Yakışıklı Prens olduğunu görme korkusu.

JULİETTE: Yani bir oğlan yakışıklı ve cesursa, bu onun aslında kaba ve korkak olduğu anlamına mı gelir? Ve eğer çirkin ve süt çocuğuysa ve de gözlük takıyorsa, bu da onun gizli güçleri olduğunu mu gösterir? Süpermen gibi?

JULİE: Hanımefendi, kızımın kafasını karıştırmayı bırakır mısınız? Nasıl olur da onu bu saçma düşüncelerle zehirleyebilirsiniz?

ONDA: Sadece şakalaşıyorduk.

JUİLETTE: Öyleyse hangisi Yakışıklı Prens, hangisi Kötü Adam?

ONDA: Kötü Adam, bir sürü çekici yüzü olan aldatıcı bir savaşçıdır.

JULİETTE: Öyleyse çirkin değil mi?

ONDA: Aksine!

JULİETTE: Anne, sen anladın mı?

JULİE: Aslında, Kötü Adam kimi zaman çirkindir, onun dışındaki zamanlarda çok çekici biri olarak görür. Prenses ona güvenmeye başlar. Bir sihirbaz gibi konuşur ve Prenses'e ne duymak istiyorsa onu söyler, ta ki Prenses ona aşık olup, oltaya takılıncaya dek. Sonra ona kötü bir şey yapar ve gerçek yüzünü gösterir.

JULİETTE: Ve Yakışıklı Prens, onu kurtarmak için ortaya çıkmaz mı?

ONDA: O filmlerde olur, canım. Gerçek hayatta, Yakışıklı Prens, her şey olup bittikten ve bütün zarar verildikten sonra, Prenses'ten kalan parçaları toplamak için ortaya çıkar. O sondur, vazgeçmişlik, monotonluk ve can sıkıntısıdır.

JULİE: Hanımefendi, size kesinlikle katılmıyorum!

ONDA: Hadi ama hanımefendi, Yakışıklı Prens korkağın teki.

JULİE: Yakışıklı Prens güçlü ve cesurdur!

ONDA: (*alaycı bir tavırla ve eğlenerek*) Yakışıklı Prens, sıkıcı bir KORKAK.

JULİE: Küçük kızıma bu kadar ahlaksızca şeyleri nasıl söylersiniz?

JULİETTE: (*itiraz ederek*) Ben küçük bir kız değilim! Odamı temizlememi her istediğinde, benim artık büyük bir kız olduğumu söyleyen sensin. (*Annesini kendince, bozguna uğrattıktan sonra, hesaplaşmak için Onda'ya döner.)* Eğer Yakışıklı Prens korkağın biriyse, neden bütün Prensesler sonunda onunla evlenir?

ONDA: Çünkü, aslında Kötü Adam'ı sevmelerine rağmen, hiç birinin onun yanında kalmaya cesareti yoktur.

JULİE: Bayan lütfen kesin artık! Kızımın kafasına bu tür fikirler sokmanıza daha fazla izin veremem!

ONDA: Peki siz, Yakışıklı Prens'le mi evlendiniz? (*Julie'nin tepkisini görür*.) Tam tersini seçtiniz.

JULİE: Bir hataydı. Benim küçük kızım hiç hata yapmayacak. Onun hata yapmasına izim vermeyeceğim.

ONDA: Neden?

JULİE: Çünkü o benim gibi acı çekmek zorunda değil!

ONDA: Peki sizce kızınıza tüm hayatın bir peri masalı olduğunu anlatmanız ona daha çok acı vermeyecek mi?

JULİE: Hayatın gerçeklerini daha sonra, kendi kendine görüp öğrenecek. Neden şimdiden onun aklını kirleteyim?

ONDA: Eğer onu yalanlarla beslerseniz, …

JULİE: Siz ne cüretle…

ONDA: Üzgünüm, ama onun böyle yanılsamalarla beslerseniz, bütün hayatı boyunca bunların peşinde koşacaktır ve şimdi olduğundan daha mutlu da olmayacaktır.

JULİE: Benim küçük kızım mutlu olacak, bırakın da bununla ben ilgileneyim. Siz lütfen kendi işinizle ilgilenir misiniz? Hadi gidelim tatlım, geç oldu.

JULİETTE: Bana yalan söylemiyorsun değil mi anne?

JULİE: Ona ne yaptığınızı gördünüz mü? Mutlu musunuz? Hayır, hayatım, Yakışıklı Prens bir korkak değil. Aptal da değil. O yakışıklı, cesur ve güçlü. Seni her zaman koruyacak ve en yakın arkadaşın olacak. Ama sakın onu avucunun içinde sanma,yoksa pişman olursun.

(*İkisi çıkarlar. Küçük kız annesinin elinden kurtulup Onda'nın yanına gelir*.)

JULİETTE: Bayan, bana dürüst olun. İkisinin arasında siz hangisini tercih ediyorsunuz? Kötü Adam, değil mi? Ben de. (*sabırsızlıkla kendisini bekleyen annesinin yanına koşar*.) Hoşçakalın…. (*annesine*) anne, konuştuğumuz bayan, çok güzeldi!

Sahne 5:

(*Onda ve Pepe. Pepe bu kez son derece şık giyimlidir ve sonradan görme hali vardır*.)

PEPE: Onda, hayatım, adamımdan telefon geldi. Her şey yolunda gitmiş. Şampanya getirdim. Ve de bardak.

(*Cebinden iki tane plastik bardak çıkarır.)*

ONDA: Sen benim kahramanımsın, çok endişelenmiştim.

PEPE: Onu hiç sevdin mi?

ONDA: Başlarda. Sen?

PEPE: Ben de. Ona minnettarım. Ondan çok şey öğrendim. Ama o kadar kendisiyle meşguldu ki. Her zaman zirvedeydi. Bense daha farklıydım. O gülleri hatırlıyor musun?

ONDA: Daha önce hiç kimse bana bu kadar iyi davranmamıştı. Çok gençtim ve kendimi bir anda olup bitenin içine attım. Mahallenin bütün kızlarının hayali buydu ama şans bana gülmüştü. Tek çıkar yol buydu. Ve beni gerçekten sevdiğini düşünmüştüm. Ama aslında her şeyi sadece kendisi için yapmış. Her şey onun için, bense sadece bir et parçası, bir filet mignon.

PEPE: Kendilerinden çok genç kadınlarla birlikte olan erkekleri anlayamıyorum. Ben öyle değilim.

ONDA: Biliyorum, bu yüzden benim en yakın arkadaşımsın. Ben bir seks oyuncağıydım, koluna takıp gezdireceği bir şeker kız, onun kayıp gençliği, ego hapı, kendimden başka her şeydim.

PEPE: Ortak hiçbir şey yok muydu?

ONDA: Açıkçası yoktu.

PEPE: Farklı müzikler. O Frank Sinatra, sen ise Prodigy. Kafesteki küçük kuş, artık özgürsün.

ONDA: Gördüğün gibi, güzellik yıkıcı…

PEPE: Ne demek istediğini anlıyorum, biz sadece egzotik ve dikkat çekici olan kuşları yakalıyoruz. Eğer kuş çirkinse onu özgür bırakıyoruz. Zaten kim kafese çirkin bir kargayı koymak ister ki?

ONDA: Herkes güzel insanların bir parçasını istiyor. Hiç kimse onları özgür bırakmaktan yana değil.

PEPE: Senin neyin var? Tuhaf görünüyorsun?

ONDA: (*mızırdanarak*) Biraz korkuyorum.

PEPE: (*İşledikleri suçu kastettiğini düşünerek*) Korkuyor musun? Neden? Bu bir intihardı. Hatta sana bir not bıraktı.

ONDA: Hayır, hayır, sebep o değil… Aşık olduğum için korkuyorum. Hem de o kadar korkuyorum ki!

PEPE: Aşık mı? Bu bir ilk. Bu mucizeyi kime borçluyuz?

ONDA: Hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

PEPE: Yapma, bir şeyler biliyor olmalısın.

ONDA: Güzelliğini dahiliği ile ortaya çıkarıyor.

PEPE: Neden herkes buna bayılıyor?! Yani tüm bunları onun için mi yaptın?

ONDA: Hayır, hayır! Buna çok uzun zaman önce karar vermiştim. Sürekli kontrol etmeler, emirler, zulümler, telefon görüşmeleri, o geceler, ağlayıp zırlamalar, hep sıkıntı… o kadar yorulmuşum ki. Biliyorsun iki kere kaçmaya çalıştım ama o beni takip etti, gösterisini yaptı, bütün arkadaşlarımı korkuttu. Bu sadece bir tesadüf.

PEPE: Pekala. Ve sen bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun?

ONDA: Bana kartını verdi ama kaybettim.

PEPE: İş kartını mı?

ONDA: Kişisel kartını. Onu kaybettiğime inanabiliyor musun? Nasıl bu kadar dikkatsiz olabiliyorum?

PEPE: Çünkü yanında ben varım. Yardıma ihtiyacın varsa bana söyle. Bizimkilere onu soruşturmalarını söyleyebilirim.

ONDA: Çok tatlısın! Bu dünya senin gibi insanlar olmasaydı, çok üzücü bir yer olabilirdi.

PEPE: Onda, sen benim felsefemi biliyorsun: Eğer bunu yapması için birilerine para verebiliyorsam, neden kendi başıma halletmeye çalışayım ki?

ONDA: İşler nasıl?

PEPE: İşlerim büyüyor. Bükreş yeni girişicilerle kaynıyor. Çok heyecan verici zamanlar. Her şey harika gidiyor. (*birden sesi alçalır, üzgün bir hali vardır, konuyu değiştirir*.) Yardıma ihtiyacın olduğunda bana söylemen yeterli. Bu şehirde yapamayacağım şey yok.

ONDA: Biliyorum. Düşüneceğim. Ama bu adam gerçekten de özel. Gizemini mahvetmek istemiyorum. Karın nasıl?

PEPE: Eski karım mı, demek istiyorsun?

ONDA: (*şaşırmış*) Onu terk mi ettin?

(*Hayır anlamında başını sallar*.)

ONDA: O mu terk etti? Delirmiş mi?

PEPE: Keev adında bir adamla tanışmış, adam aklını başından almış.

ONDA: Keev?

PEPE: Onu tanıyor musun?

ONDA: Eh… Sayılır… Geçen gece onu kulüpte gördüm. Çok fazla konuşmadık. Keev ilginç bir tiptir. Çok garip giyinmişti. Onu içeri almalarına şaşırdım.

PEPE: Sıkı bir moda takipçisi. New York'ta tanıştığı, soylu bir Fransız kadınla evlenmiş. Bir bebekleri olmuş, ve kadın şu an yine hamile.

ONDA: Emin misin? Pek evli erkek tipi yok. Bükreş'te ne yapıyormuş?

PEPE: Buraya sıkça geliyor. İş için olduğunu söylüyor, ama aslında kadın becermeye geliyor. Karısının ona yeterince ateşli bir seks veremediğini söylüyor. Ama tabii ki sadece bu kadar değil.

ONDA: Gördüğüm kadarıyla hakkında her şeyi öğrenmişsin.

PEPE: Karım için bir sergi düzenledi. Bazı resimlerini satmasında ona yardımcı oldu. Sonra da onu baştan çıkardı.

ONDA: Salak herif!

PEPE: İğrenç bir herif. Karıma yatakta benden daha mı iyi diye sordum ve o da aslında o kadar da iyi olmadığını itiraf etti. İktidarsızın tekiymiş… Ve karım hala onun için deli oluyor! Buna inanabiliyor musun? Nora'yla ve benim harika seks hayatımız vardı.

ONDA: Bu garip.

PEPE: (*alaysı bir tavırla*) Onunla tanıştığı andan beri, Bayan Ressam'ın hayatı rengarenk bir hal aldı. Adeta ölü uykusundan uyanmış gibi. Ona göre bir uyku hapıyım, insanı komaya sokan bir uyku hapı.

ONDA: Hayatım, böyle konuşma. Sen hayatımda sahip olduğum en çekici ve esprili arkadaşsın. Ve bu konuda ciddiyim.

PEPE: Boşanmak istiyor. Evliliğimizi kurtarabilmek ve o pisliğin buna değmeyeceğini görmesini sağlamak için 3 ay ara vermeyi bile önerdim. Benimle o herif yüzünden boşanmasının ne kadar aptalca olacağını söyledim. Parası olan bir kadını, parası olmayan bir kadın için asla terk etmez.

ONDA: Katılıyorum. Böyle bir adamı kim ister ki? Hadi Pepe, kadeh kaldıralım.

PEPE: Artık zenginsin! Yeni bir hayata! Ve yeni bir başlangıca!

ONDA: Yeni bir hayata ve başlangıçlara! Teşekkürler Pepe. Sen benim iyi arkadaşımsın. Sensiz ne yapardım? (*İçkisinden bir yudum alır, aldırmaz bir tavırla*) Ne iş yapıyor? Ressam mı?

PEPE: Üniversiteye gitmemiş. Liseden atılmış. Bir tecavüz skandalı yüzünden, onsekiz yaşından küçük bir kıza. Hatta bu nedenle altı ay hapis yatmış. Daha sonra da Amerika'ya giderek siyasi sığınma hakkı istemiş, hah! Bir müzede rehber olarak çalışmış ve zengin bir piliçle evlenmiş. (*şüpheci*) Senin peşine düşmediğine şaşırdım…

ONDA: Sana söyledim ya, ben başka biriyle meşguldüm. Harika bir adam, çok yakışıklı… Elvis Fishstick.

PEPE: Adı Elvis Fishstick olan bir adama mı aşık oldun? Bu sen olamazsın! Benimle dalga mı geçiyorsun?

ONDA: Onun için çıldırıyorum. İnanılmaz yakışıklı. Tepetaklak oldum.

PEPE: Yakışıklı erkeklerle ilgilendiğini bilmiyordum. Bana her zaman onların seni sıktığını söylerdin.

ONDA: (*yalan söylemeye devam ederek ve söylediği yalana daha da inanarak*) Tam benim tipim. Parlayan zırhının içinde benim şövalyem, gerçekten. Çok kaslı, erkeksi, nazik ve çok gizemli bir havası var. Ama bugün onun hakkında konuşmak istemiyorum. Doğru olmaz. Eve gitmek zorundayım, olayı görüp, polisi aramalı ve ağlamalıyım… (*hıçkırarak ağlamaya başlar*) Zavallı adam, bana karşı o kadar iyiydi ki… Çok üzgünüm. Ama bir o kadar da ucuzdu. Eğer ondan boşanmaya kalksaydım, dişini tırnağına takarak benimle savaşırdı, davayı sürekli erteletir, gerekirse hakime ve avukatlara rüşvet yedirirdi… Peşimden koşarak, şovunu yapardı… Ve elimde bir sıfırla kalırdım.

PEPE: Onda, ağlama. Seni özgür bırakmak istedim, güzel kuşum benim.

ONDA: Şimdi insanlar konuşmaya başlayacaklar…

PEPE: Konuşmamalılar. Bu şehirde kimse masum değil. Dışarıda çok fazla güzellik var! Hepimiz bunları arzuluyoruz! Hepimiz istiyoruz. Günbegün istediğimiz her güzellik için parça parça ruhlarımızı satıyoruz. Hepsi sonunda öldürmek için.

ONDA: İkimizde iyi insanlarız. Dilencilere para veriyoruz, ailemize yardım ediyoruz, evcil hayvanlarımızı seviyoruz ama hangi açıdan bakarsan bak, biz bir suç işledik.

PEPE: Tamam fıstığım. Hiçbir şey tamamen berbat ya da mükemmel olamaz. Hayat bir peri masalı değil. Bu da hayatın eğlenceli yanı.

ONDA: Yine de, Paul iyi bir adamdı. (*abartarak*) Kendince, fazlasıyla, hatta yüzde yüz iyi biriydi.

PEPE: Diğer evliliğinin nasıl bittiğini sana hiç anlattı mı?

ONDA: Hayır, biz tanıştığımızda uzun zaman önce boşanmıştı.

PEPE: O, resmi versiyonu.

ONDA: Ne demek istiyorsun? Herkes onun sadık bir eş olduğunu söylüyor.

PEPE: Hangi karısına?

ONDA: Ne demek şimdi bu?

PEPE: İki kere evlenmişti. İlk karısı göğüs kanserinden öldü ve Paul, bir melek gibi, beş yıl boyunca başından ayrılmadan, ölene kadar ona baktı. Onunla tanıştığında ikinci kez evlenmişti. Mutsuz bir şekilde evlenmişti, ama evlenmişti.

ONDA: Nasıl olur da bundan bana hiç bahsetmez?

PEPE: Seni korkutmak istememiştir. Seninle tanışmasının ertesi günü karısına ondan boşanmak istediğini söyledi. Arabadayken, onun şoförüydüm biliyorsun. Yüz yüze konuşmaktan çekindiği için telefonda konuştu. Paul çok büyük bir trajedi bekliyordu. Ama tahmin et ne oldu? Bunu ona söyledikten sonra, aynı sabah, karısı son derece sakin bir şekilde onu arayarak çok daha kötü bir haber verdi. İkinci karısına da göğüs kanseri teşhisi koyulmuştu.

ONDA: Peki Paul ne yaptı?

PEPE: Cevabı biliyorsun. Onu terketti… ölümle pençeleşirken onu yalnız bıraktı. Sana gül almam için beni çiçekçiye yolladı. Intercontinental'de bir masa ayırttı. Sana duyduğu tutkuyla öylesine körleşmişti ki, ertesi gün hiç beklemeden boşanma davasını açtı. Bu ona pahalıya patladı, ama sen de biliyorsun ki, o ucuz bir adamdı. (*Es*) Her neyse, onu suçlayabilir misin? İlk karısı için yaptıklarını yeniden yaşayamazdı. Bencilleşti. Bir hayatı olduğunu hatırladı. Sadece tek bir hayat. Onu suçlayabilir misin? Hayır. Bugün, hala onun yüzde yüz iyi bir adam olduğunu söyleyebilir misin?

ONDA: Onu, hasta bir köpek gibi bırakıp gitmiş mi? Pepe, neden bana söylemedin?

PEPE: Seni korumak istedim.

ONDA: Paul, hasta bir köpeği bile bırakıp gitmezdi. Kaldı ki bir insanı, bir kadını, karısını asla.

PEPE: Kendi gözlerinle gördün. Aşk bitince her şey acımasızlaşıyor. Sadece sevdiğin kişiye değer veriyorsun, seni hasta bir köpekten bile daha az seven birine.

ONDA: Bu söylediklerin korkunç şeyler…

PEPE: Korkunç ya da değil, hayat böyle. Bugün sen birine karşı günah işlersin, yarın bir başkası sana.

ONDA: Bu hoşuma gitmedi. Bu benim istediğim hayat değil. Bir şeyleri kaybettim. İdeallerimi, masumiyetimi…

PEPE: Bu zamanla alakalı. İdealler odaklanılmamış hedeflerdir. Masumiyet ise kötü bir alışkanlık.

ONDA: Öyle söyleme!

PEPE: Masumiyet, sadece bir korkudur. Karşına çıkan şeylerin nelere bedel olduğunu, canını yaksa bile bu bedeli ödemen gerektiğini gördüğün için yaşadığın korkudur. Zaten senden asla boşanmazdı, sen bütün hayatın boyunca sefalet çektin!

ONDA: Zamanı geri almak isterdim… Her şeyin başladığı yere dönmek… Yeniden, huzurlu ve güvenli hissedeceğim, annemin rahmine geri dönmek isterdim…

PEPE: Geçmişinden asla pişmanlık duyma. Mutlu olmaya bak! Git Elvis'inle buluş, sevdiğin adamı buldun, artık özgürsün. Daha fazla ne istiyorsun? Eğer o seni hayal kırıklığına uğratırsa, ben buradayım. Her zaman hayallerimde sen ve ben… Onu iyice incele, tanımaya çalış. Akıllı ol, sakın aptalca bir şeyler yapma. Ama eğer o tüm bunlara değiyorsa, peşinden git. (*Onda ağlamaya başlar*.) Ağlama. Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum… Seni mutlu görmek istiyorum. (*Es*) Gözyaşlarını daha sonrası için sakla. Onlara ihtiyacın olacak. Gitmem gerek. Hoşça kal aşkım! Başını dik tut! Mutluluk, sadece bir adım uzağında.

(*Pepe, sahneden çıkarken, boynunu arkasına isabet eden bir kurşunla yere yığılır. Ölmüştür*.)

Sahne 6:

ONDA: Aman Tanrım, onu öldürdü! Karısı yaptı bunu! Aptal kadın. Böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Pepe'ye nasıl? Böylesine harika bir adama? Yo, hayır, bu bir kabus, birisi beni uyandırsın.

(*Bayılır ve bankın üzerine yığılır. Sessizlik. Bir süre sonra polis sirenleri ve çığlıklar duyulur. Meydana bakan pencerelerden insanlar, cesede bakmaktadır. Onda, hala bankın üzerinde baygındır. Önündeki bir evin kapısı açılır ve röbdeşambrı ile asil bir hava içindeki Keev çıkar. Yeni uyanmış bir hali vardır*.)

KEEV: Burada neler oluyor? Polis? Kim kimi vurdu? (*Onda'yı görür*.) Onda, sen burada benim evimin önünde ne arıyorsun? Beni mi bekliyordun?

(*Keev banka doğru ilerler, çömelir ve nazikçe onu öper. Onda gözlerini açar ve adeta şoke olmuş bir halde ona bakar. Onu öpmez*.)

KEEV: Burada ne yapiyorsun? Beni mi bekliyorsun?

(*Es*)

ONDA: Hayır, seni beklemiyordum. Yani evet, aslında seni bekliyordum. (*Keyifle Keev'in saçlarını okşar*.) Bakıyorum da hala saçlarını yıkamamışsın.

KEEV: Biliyorum, bugün seni düşündüm. Tenis oynamıştım, akşam eve geldiğimde saçlarıma dokundum ve leş olduklarını farkettim…Saçlarımdaki pislik bana seni hatırlattı.

ONDA: (*sarsılmıştır*) Saçlarındaki pislik sana beni mi hatırlattı?

KEEV: Evet, gerçek samimiyet burada yatar. Terde… Pislikte… Titriyorsun. Ne oldu?

ONDA: Az önce birisi vurularak öldürüldü.

KEEV: Kim olduğunu biliyor musun?

ONDA: Hayır. (*Es*) Keev, sana bir şey sormak istiyorum. Nora'yla aranda neler oluyor?

KEEV: Hiçbir şey.

ONDA: Onunla yattın mı?

KEEV: (*Kahkahalarla*) Aman Tanrim, elbette hayır. Nora, çok başarılı bir ressam, onun için bir sergi düzenledim. Onu hiç gördün mü?

ONDA: Çarpıcı bir güzelliği var.

KEEV: Öyleyse farketmedin?

ONDA: Hayır, neyi?

KEEV: Vücudunda korkunç yumrular var. Farketmedin mi?

ONDA: Hayır.

KEEV: Dağ gibi yağları var.

ONDA: Dağ gibi yağlar mı? Sırık gibi ince bir kadındır.

KEEV: Midemi bulandıran koca koca memeleri var.

ONDA: (*kafası karışmış bir halde*) Çok güzel bir kadın, büyük ama şehvetli göğüsler!

KEEV: Ben erkeksi kadınlardan hoşlanırım. Kıllı, güçlü, erkeksi kadınlardan. Büyük göğüsler bana ahlaksızca geliyor, çok midemi bulandırıyor. Ayrıca tırnaklarını gördün mü?

ONDA: Hayır. Nesi var ki tırnaklarının?

KEEV: Fransız manikürü.

ONDA: Fransız maniküründe ne sorun var ki ?

KEEV: Çok çirkin. Midemi altüst ediyor. Tırnaklarına pislik sürmüs gibi, ama siyah yerine beyaz sürüyorsun. (*Onda'nın tırnaklarına bakar ve onu azarlayarak*) Bu renksiz cila ne için? Neyse ki en azından kısalar.

ONDA: Onu becermediğine emin misin?

KEEV: Sevgilim, ben düzüşmekten ilham almam. Ben felsefeden ilham alırım. Kadınlar karıştırdığım boklar yüzünden benimle yatıyor, ama yine de onlarla yatmak bana ilham vermiyor. Bir kadının bana gelip de kapa çeneni, hadi sikişelim demesi çok hoşuma gider. (*Onda'ya sarılmaya çalışır ama Onda geri çekilir*.)

ONDA: Kes şunu! İğrenç bir herifsin.

KEEV: (*Hoşuna gitmiş bir halde*) İstemiyor musun? (*Sanki bir gökkuşağını betimler gibi şairane bir konuşmayl*a) Ertesi gün sırf nezaket olsun diye, aramayacağını bile bile telefon numarasını isteyeceğin biriyle yatmak istemezsin, değil mi? Sadece yatmak için biriyle yatmak istemezdin?

ONDA: Ben aşık olmak istiyorum.

KEEV: Simdiye kadar kaç kere aşık oldun? İsimlerini hatırlıyor musun bari? Ya da yüzlerini? Ben hatırlamıyorum. Dürüstçe cevap ver. Sonuncusu ne kadar sürdü?

ONDA: (*Parmaklarıyla hesap yapar*) … Bir hafta.

KEEV: Gördün mü?

ONDA: Biliyorum. Aşk bir yanıltmaca. Hatta daha da kötü! Bulaşıcı bir hastalık. Eğer bulaşırsa, ateşleniyor ve sonradan pişman olacağın tüm o saçmalıkları yapıyorsun, sonra da geçip gidiyor.

KEEV: Sen değişmişsin.

ONDA: Bu sabaha kadar sonsuz mükemmelliğe inanıyordum.

KEEV: (*kahkahalarla*) Nasıl oldu da o şişko morukla evlendin? Eminim ki komünist rejimin her dakika renk değiştiren kodamanlarından biriydi, öyle değil mi? Onunla o gerici şehir evinde yaşayıp, o gerici yemek odasında yemek yiyip, gerici bir yatak odasında sevişip de nasıl hala sonsuz mükemmeliğe inanabilirsin ki?

ONDA: (*Keev'e baştan çıkarıcı ve cilveli bir bakış atar*) Belki de bu sabaha kadar mükemmeliyetle ilgili herşeyi unutmuşumdur.

KEEV: Ne kadar da dişisin! Nasıl bir tilkisin sen! (*Hakaret etmek amaçlı alay ederek*) Bu korkunç, bir seri katilden ya da bir çocuk tacizcisinden daha korkunç bir şey. Nasıl bu kadar… kadın olabiliyorsun? Sana daha önce de söylemiştim bu beni altıma kaçırtacak kadar çok korkutuyor.

ONDA: Yani Nora ile senin aranda hiçbir şey yok mu?

KEEV: Hayır.

ONDA: Öyleyse Pepe bana yalan söyledi.

KEEV: Pepe kim?

ONDA: Yalan söyledi. Onu benim yüzümden terketti. Ama Nora'nın kendi kendine… inanamıyorum. Yani eminim birilerinden yardım istemiştir… Onun tek arkadaşı Paul. Bu da demektir ki Paul, Pepe'nin işini gördü, Pepe de Paul'ünkinin… Hepsi senin yüzünden… daha da kötüsü benim yüzümden…

KEEV: Ne? Benim yüzümden ne oldu?

ONDA: Hiçbir şey, hiçbir şey…

KEEV: Neden bu hikayedeki kötü adam ben oluyorum? (*şakayla karışık*) Ben kimseyi öldürmedim.

ONDA: Hayret, birini öldürmeyen tek kişi sensin. Keev, evli olduğun doğru mu?

KEEV: Ah hadi ama, bırak şu ofisinde öğrencisini sorgulayan müdüre hanım ayaklarını… sen de öylesin…

ONDA: Hayır, artık değilim…

KEEV: Ne zamandan beri? Geçen hafta evli bir kadındın. (*Onda'nın söylediği şeyin saçma olduğunu düşünerek alay eder*.) Ne yaptın? Yoksa zavallı şişko moruğu öldürdün mü?

ONDA: Artık gitmem gerekiyor…

KEEV: Kal.

ONDA: Gitmem gerek…

KEEV: Benden hoşlanmıyor musun? Peki nasıl erkeklerden hoşlanıyorsun?

ONDA: Benim hoşlanacağım erkek daha… saf bir erkek.

KEEV: (*Gülerek*) Ben safım. Tüm bu utanmazlığımın ardında son derece saf bir adamım. Utanmazım çünkü safım.

ONDA: Ona ne şüphe.

KEEV: Saflık en büyük hakarettir. Dünyanın en utanmaz, en tatsız lüksüdür. Bunu bilmiyor muydun?

ONDA: Bugüne kadar kaç tane kadınla yattın? Bin? Beş bin?

KEEV: Bir sürü… milyonlarca kadınla… yatmadım. Aman Tanrım, birlikte olamadığım o kadar çok kadın var ki! Henüz beceremediğim o kadar çok kadın.

(*Hiç kıpırdamadan birbirine bakarak dimdik karşılıklı dururlar. Soğuk bir şekilde bakışırlar. Aralarında bir buz dağı var gibidir. Daha sonra beklenmedik bir anda Keev gülmeye başlar ve adeta Onda'yı içine sokmak istercesine tutkulu bir şekilde sarılır.*)

KEEV: Seni o kadar arzuluyorum ki… tutku… aşk…

(*Keev, açlıktan gözü dönmüş bir mağara adamının geyiği parçalayışı gibi' kahkahalarla Onda'ya sarılmaya ve öpmeye devam eder. Polis sirenleri duyulur. O sırada küçük bir kız içeri girer. Keev ve Onda'yı tutkuyla öpüşürken görür. Öpüşmeye devam ederlerken Onda, Keev'in cebine bir şey iliştirir. Yeniden siren sesi duyulur. Onda, Keev'in kollarından kurtulup koşarak uzaklaşır. Keev ise içeri giren küçük kızdan habersiz, tek başına gülümseyerek durmaya devam eder. Elini cebine atar ve küçük bir zarf çıkarır ve açar.*)

KEEV: (*Seyirciye*) Evlen benimle. Evlen benimle?
JULIETTE: Baba?

PERDE 3

SES: Yedi yıl sonra Manhattan. Yeni yılın ilk günü. Kapitalizmin ilk etkileri geçip gitti ancak hala büyük trajedilerle dolu ve bizler buna bayılıyoruz! Amerika'ya hoşgeldiniz, sınırsız özgürlükler ülkesi!

Sahne 1

Sahne: *Onda'nın dairesi. New York. Büyük bir yatağın olduğu karanlık bir yatak odası ve Brooklyn Köprüsü'ne bakan Fransız pencereleri ile dekore edilmiş oturma odası görülür. Onda çarşafların altındadır. Odanın içinde birkaç tane açılmamış kutu bulunmaktadır. Uyanır, radyoyu açar, müziğin sesi alçalırken, radyo belgeselinin sesi duyulur.*

RADYO AMERİKA: Altmış ülke ve 700 şehir ve kasabadan, 12 milyonu aşkın insan tarihin en büyük birleşmiş, savaş karşıtı gösterisinde yer almak için toplandı. Şubat ayının 15'inde, New York'ta, Birleşmiş Milletler binasının etrafını sarmak için, buz gibi rüzgarlara cesaretle karşı

koyan bu kalabalık, 20 blok boyunca sokakları kapladı. Organizatörler kalabalığın 400 bin kişiden daha fazla olduğunu tahmin ettiklerini belirttiler. Ancak buna rağmen halen, New York senatörleri 22 Mart'ta başlaması düşünülen "Operasyon: Iraklıların Özgürlüğü Başlasın" adlı savaşa resmiyet kazandırmak adına olumlu oy verdiler.

Başkan Bush'un konuşmasından bir alıntı: (Kendi sesinden)

"Amerika'da yaşayan insanlar, dostlarımız ve müttefiklerimiz, silahlarla ve toplu katliamlarla, barışı tehdit eden, yasa dışı bir rejimin merhametine kalarak yaşamayacaklardır. Artık bu anlaşmazlık çözülemediğine göre, bu süreci durdurmanın tek yolu kati bir güç uygulamaktır. Bu mücadele bir önlem almak adına olmayacaktır. Bu milletimizin güvenini ve dünyanın barışını sağlamak adına bir mücadele olacaktır ve zafere ulaşana kadar da başka hiçbir sonucu kabul etmeyeceğiz."

RADYO: Yılın değerlendirmesi devam ediyor.

(*Onda radyoyu kapatır ve bir stand-up'çı edasıyla seyirciye doğru konuşur*.)

ONDA: Barış için savaşmak, bekaret için düzüşmek gibi. Katolik kilisesi bile bununla başa çıkamaz. Oh, New York. Ondan nefret ediyorum. Ve onu seviyorum. Nefret ediyorum. Burada herşeyin daha farklı olacağını düşünmüştüm. Güvenli. Eskiden Bükreş'te olduğu gibi protestolar yok. Korku yok. Ama her şey aynı. Ya da belki daha da kötü. Nefret ediyorum. Ve ona çooook aşığım. Ah hayır ondan nefret ediyorum. Onunla işim bitti. New York şehrinden mezun oldum. Taşınma zamanı. Bugün. Hımm. Yarın. Ama onu korkunç özleyeceğim. New York artık benim kanımda! Eğer Bükreş'e dönersem, sıkıntıdan bileklerimi kesebilirim! Tüm kanım yerlere akar. Ve biliyor musunuz? İki farklı yöne gider. Ben artık New York kanı da taşıyorum. Bir başka terörist saldırısı olursa, kanım kaldırımlara akar.

(*es*)

Dün gece, şu filmi seyrettim, Birleşmiş Milletler'de çekilen, The Interpreter (Çevirmen), ve sadece filmi seyrederek bile New York'u çok özledim. Panikledim! Koltuğumda oturmuş, patlamış mısır yiyordum, birdenbire, düşüncesizlik yapıp bu muhteşem şehri terkedebilirim diye dehşete düştüm. Dünyanın en fotojenik şehri, öyle değil mi? Ama sinemadan şehrin içine çıktığım anda bütün boktanlıklarını hatırladım. Burada her şey rakamlarla ilgili. Evet sen burda busun, bir rakam. Bir rakam oyunu. Her gün. Eğer her yere yeterince fotoğrafını yolladıysan! Eğer yeterince deneme çekimine ve seçmelere katıldıysan! Eğer yeterince

erkekler buluşup, dışarı çıktıysan… Eğer yeterince insanla yattıysan. O zaman eşsiz ve tek olmayı başarabilirsin! Hepsi saçmalık. Yetti artık. Siktirip gidiyorum burdan.

Sahne 2

(*Sam, Onda'nın yanından çarşafın altından çıkar. O hareket edene kadar onu görmeyiz.*)

SAM: (*uykulu*) Gitmek mi? Nereye? Brunch'a (kahvaltıya) gitmek ister misin?

ONDA: Hayır. Aç değilim. Eve gitmek istiyorum.

SAM: (*uykulu gözlerle etrafa göz atar*) Evdesin zaten.

ONDA: Anlamıyorsun. Ben eve gitmek istiyorum.

SAM: Nereye "eve"?

ONDA: Asıl soru da bu işte, Sam. Bunu artık ben de bilmiyorum.

SAM: Bu bana bir plan gibi geldi. Kalbin nerde atıyor?

ONDA: Hiç bir fikrim yok. Ve sanırım benim bir kalbim de yok, Sam; siz, çevremdeki herkes bunu biliyor olmalısınız.

SAM: Saçmalama hadi. Nereye gidiyorsun?

ONDA: Bükreş. Sanırım.

SAM: Nerden çıktı şimdi bu?

ONDA: Bilmiyorum. Ben sadece… Sıkışıp kaldım. Sıkıldım. Bıktım.

SAM: Hepsi bu mu? Hepimiz öyleyiz.

ONDA: Dün, işi bıraktım.

SAM: Dün gece söyledin. Sonra da sarhoş olduk.

ONDA: Bu arada, sen nasıl oldu da benim yatağıma girdin?

SAM: Sen kendi yeni yıl partinden döndün, ben de benimkinden, ikimiz de çakırkeyiftik ve içmeye devam ettik, biraz televizyon seyrettik ve uyuyakaldık… (*Çarşafı kaldırır*) Hiçbir şey olmadı, gördün mü? Kıyafetlerim üzerimde.

(*Onda, yataktan çıkar ve o da bir gece önceki kıyafetleriyle uyuyakaldığını görür.*)

ONDA: Bu hoşuma gitmedi. Senin burada uyumaman gerekirdi.

SAM: Rahatla. Yılda sadece bir kere günah işlememe izin var. Gerçekten de geri dönecek misin?

ONDA: Bilmiyorum. Aslına bakarsan korkuyorum.

SAM: Neden korkuyorsun?

ONDA: Geri dönersem öldürülebilirim.

SAM: Neden birileri seni öldürmek istesin ki?

ONDA: Bükreş'ten ayrılmadan önce çok boktan bir şey oldu.

SAM: Ne oldu?

ONDA: Ahh… Büyük bir değişiklik, bir sarsıntı… Bütün hayatım bildiğim kadarıyla alt üst oldu.

SAM: Sen neden bahsediyorsun?

ONDA: Bazı insanlar öldürüldü… Tıpkı bir domino oyunundaki gibi.

SAM: Kim?

ONDA: Eski kocam ve eski bir dostum.

SAM: Üzüldüm. Evli olduğunu bilmiyordum. Çok genç gösteriyorsun…

ONDA: Evliliğim salakça bir hataydı. Ama o zaman çok akıllıca bir şeymiş gibi geliyordu. Midene bir şeyler girmesi için ihtiyacın olan bir evlilik, tüm dünyaya senin boktan bir hata olmadığını ispat etmek için yapılan bir evlilik.

SAM: Ne oldu?

ONDA: (*Anlatmaktan vazgeçerek*) Aptalca… bir deprem… ölümcül bir deprem.

SAM: Sen nasıl hayatta kalabildin?

ONDA: Ben, o sırada, yani deprem olurken dışarda, bir parktaydım.

SAM: Anladım.

ONDA: Eğer geri dönersem tekrar olur diye korkuyorum.

SAM: Yani geri dönmekten deprem olur diye mi korkuyorsun? Artık daha büyük bir deprem olma olasılığı bence düşük bir…

ONDA: Bizim oradaki depremler çok şiddetli olur… hemen hemen her sene…

SAM: (*iğneleyici ve şüpheli bir tavırla*) Yani, senin derdin uçma korkusu değil, deprem korkusu, öyle mi?

ONDA: Aynen öyle.

SAM: Hepsi bu mu?

ONDA: Ve kirlilik korkusu! Asabi insanların korkusu! Sokak köpeklerinin korkusu. Daha birçok şey. Sokaklarda dilenen çingene çocuklar… Klorlanmamış su. 22 milyon Romen var ve en az

200 milyon çürük diş! Ve 200 milyon kadar da dolgu ve takma diş. Rüşvet alan polisler! Hatta rüşvet alan doktorlar ve hemşireler. Bahşiş yoksa, iğne de yok. Onlar orada tavla oynarken, sen geberip gidersin. Rüşvet alan memurlar! Rüşvet alan birinci sınıf öğretmenler! Profesörler! Rüşvet alan rahipler, hakimler, mağaza müdürleri… gazeteciler, gazete sahipleri, bakanlar, milletvekilleri… herkes! Herşey beni korkutuyor.

SAM: Hepsi bu mu?

ONDA: Siktir git!

SAM: Bu bana yöneltilen bir tehdit mi, yoksa verilen bir söz mü? (*Es*) Şunu bilmelisin ki, New York'ta espritüel alaycılık mükemmel bir ilişkinin başlangıcı olabilir. Bükreş'te bu işler nasıldır?

ONDA: Orası erkeklerin dünyasıdır.

SAM: Burası da öyle, farketmedin mi?

ONDA: Hayır, çok daha kötü. Orada fahişelik ulusal bir hobi haline geldi.

SAM: Hiç olmazsa hayatlarında bir hareketlilik var, bizse burada internet pornosunun önünde salak salak takılıyoruz.

ONDA: Bu çok kabacaydı.

SAM: Senin kucaklanmaya ve şefkate ihtiyacın var. Gel, gel de sarılayım sana.

ONDA: Ben iyiyim.

SAM: Hadi ama bana,'Ben iyiyim' numarası yapma! Gel buraya.

ONDA: Benimle yatmak mı istiyorsun sen?

SAM: Seninle zaten yattım, bak beraber uyandık, ben seks istiyorum.

ONDA: Böyle bir şey yaparsam, kısa bir süre sonra kendimi iğrenç hissedeceğim ve sen de kendine yeni bir ev arkadaşı bulmak zorunda kalacaksın.

SAM: Şaka yapıyorum. Seks falan istemiyorum.

ONDA: Gerçekten ne istediğini söyleyip de sonra şaka yapmış gibi davranamazsın. Herneyse, ben karşıma çıkan her erkeğe tuzak gözüyle bakarım. Ben son derece rahatım, yani olmadan da…

SAM: Bana rahatım numarası yapma.

ONDA: Ben kendi kendime yetebilen bir insanım.

SAM: Senin bana ihtiyacın var. İkimizin de birbirine ihtiyacı var.

ONDA: İyi deneme. Benim ihtiyacım yok. Sen de kendi kendine yetiyorsun.

SAM: Hayır, pek sayılmaz. Ve sen de öyle değilsin. Biz birbirimize benziyoruz. Aynı kitapları okuyoruz, aynı oyunları seyrediyoruz, aynı filmleri gidiyoruz, aynı esprilere gülüyoruz, hatta aynı evde yaşıyoruz, Tanrı aşkına!

ONDA: Hayır.

SAM: Nasıl bir erkek istiyorsun?

ONDA: Bükreş'teyken buradaki bütün erkeklerin Cary Grant, James Bond ve Brad Pitt'e benzediklerini düşünürdüm.

SAM: Benim neyim eksik? Haftada 4 kere spora gidiyorum, 43 yaşındayım ama 30 gösteriyorum.

ONDA: Sen terkedilmiş, ıssız bir ev gibisin, ardına kadar açık kapısı ve kırık dökük pencereleri ile, toz ve pas içinde, yıllardır satışa çıkarılmış, en ufak bir esintide yerle bir olacakmış gibi duran bir ev. (*Es*) Seninle ilgili herşeyi biliyorum. Ve bildiklerim, benim olmak istemediğim şeyler.

SAM: Benim hakkımdaki herşeyi bilmiyorsun.

ONDA: Bilmediğim tek bir şey var. Kira nerde?

SAM: Of, Tanrım!

ONDA: Bugün ayın biri.

SAM: ATM'ye gidip para çekeceğim.

ONDA: (*Tatlı*) Şimdi mi? (*Sam, saçlarını arkaya doğru düzeltir ve hızlı bir şekilde Onda'yı belinden kavrayarak sarılır.*)

SAM: Ama ben şimdi sevişmek istiyorum…

ONDA: (*Soğuk*) Git.

SAM: (*Azmış bir halde*) Seks istiyorum…

ONDA: Lütfen git, Sam. Git! Git!

(*Yarı ciddi, yarı cilveli bir mücadele yaşarlar. Yere düşerler*.)

SAM: Affedersin. Bu arada; hiç birini sevdin mi, aşık oldun mu, herhangi birine?

ONDA: Bir kaç dakikalığına, uzun zaman önce.

SAM: (*Kalkar ve çıkar.)* Hoşçakal bebeğim. Unutma; tutku herşeyin üstesinden gelir.

Sahne 3:

(*Onda, eşyalarını toplamaktadır, birden durur. Pencereyi açar, kapatır. Haberleri açar, kapatır. Bir kitap alıp okumaya çalışır, fakat bırakır. Kendisine gelen mektupları karıştırmaya başlar, aralarından bazılarını alarak okur*.)

ONDA: Mutlu Yıllar… Müthiş fırsatlar yakalayabileceğin bir yıl diliyorum… tüm dileklerin gerçek olsun… Bu bölümü gönderemiyorum… Yeni çekilen fotoğraflarını dosyada tutuyorum… Yeni yıl sana daha güzel yollar açsın… Kahkahalarla dolu bir gün, kira… ödemeyi unuttuğunuz kira… kredi kartları… Mutlulukla parılda… Başarı ve Tanrı seni… Of, Tanrım… Bazen Paul'ü öyle özlüyorum ki. Paul, zavallı Paul.

(*Kapı vurulur. Kapının diğer tarafında Keev görülür. Biraz daha yaşlı ve daha sakin bir hali vardır. Özensiz, serseri gibi bir kılığı vardır, ancak elinde timsah derisi, pahalı bir bavul taşımaktadır. Kapıyı kendine özgü bir melodi ile çalar. Onda, kanapeden fırlar ve kucağındaki kitap gürültüyle yere düşer. Olduğu yerde kalır, nefesi kesilmiştir. Kapıya gitmez. Keev, dışarda beklemektedir, cep telefonunu çıkarır ve Onda'yı arar. Telesekreter devreye girer. Keev'in sesi duyulur*.)

KEEV: Selam, evde değilsin sanırım, Mutlu Yıllar. Cevabım 'Evet'. Adım Keev, Paris'ten geliyorum… (*Kısa bir es olur, Onda'nın telefonu açmasını bekler*.) Alors, bisou, bisou…[2]

(*Onda, afallamış, şaşırmıs bir halde, heyecanla kapıyı açmak için koşar. Ancak birden durur ve dikkatli olması gerektiğini hatırlayarak, kapıyı yarım aralayarak açar*.)

ONDA: Keev? Sen? Seni gördüğüme çok sevindim! Ne kadar oldu? Yedi yıl? Hiçbir şeyi unutmamışsın, inanamıyorum.

KEEV: Aslında unuttuğum şeyler var. Mesela, daha önce seninle yatmış mıydık?

ONDA: Hiç değişmemişsin, değil mi? Hayır, asla…

KEEV: Nasıl olur? (*Onda, omuz silker*.)

ONDA: Hıh…

KEEV: Asla mı? Birazcık da oynaşmadık mı yani?

ONDA: Nerdeyse olacaktı ama sonra…

KEEV: Ne oldu da ilgimizi kaybettik?

ONDA: Başladık ama sonra… galiba ben… yo, sen…

---

[2] Çevirmen Notu: Fransızca. Türkçe anlamı, 'Öyleyse, öpüyorum' dur. Bisou daha çok öpücük efekti gibi alınabilir.

KEEV: İktidarsız mıyım?

ONDA: Aslında bu duyduğum…

KEEV: (*Konuştuğu her kelime çok kendine özgüdür. Her argo kelime Keev'e özgü bir şiirsellik ve asaletle söylenmektedir.*) Evet, tabii, ben yaşlı bir kocakarıyım. Leş gibi kokuyorum ve kadınları sikemiyorum. Ben iktidarsızım. Ben gevşek bir yarrağım. İbnenin tekiyim, küçük bir kız çocuğu… Leş kokulu ama yine de çekiciyim, itiraf etmelisin.

ONDA: Aslına bakarsan, evet, kötü kokuyorsun. (*Alaycı, sahte bir iğrenmeyle Keev'in saçını eller.*) Amerika'da insanlar saçlarını her gün yıkar. Bahse girerim sen haftada bir kere… hatta belki de daha az yıkıyorsundur.

KEEV: Ayda bir kere bile fazla.

ONDA: Kirli saçlarını düşünüp durdum…

KEEV: Kirli saçlarımı mı düşünüyordun? Öyleyse neden beni içeri davet etmiyorsun? Neden?

ONDA: (*Bavuluna bakarak*) Nerede kalıyorsun?

KEEV: Bilmiyorum, Bir köprünün altında kalırım diye düşünüyordum. Ama Brooklyn Köprüsünün altında hiç yerleri kalmamış.

ONDA: Sen zengin bir adamsın, rahatlıkla bir otel odası tutabilirsin, değil mi?

KEEV: Bükreş zengini, New York'ta fakir.

ONDA: Söylesene. Ben bu daireyi aldıktan sonra, hiç bir şeyim kalmadı. Ama sen zamanının yarısını Paris'te geçiriyordun, değil mi?

KEEV: İşsizlik tazminatı talebinde bulundum o kadar.

ONDA: Ne zamandan beri?

KEEV: 12 yıldır.

ONDA: Ama o kadar çok mal mülk…

KEEV: Bükreş'te. Paris'te değil.

ONDA: Ve bir de fabrika...

KEEV: Bükreş'te. Paris'te değil.

ONDA: Ve karında en büyük porselen veliahtının varisiydi...

KEEV: Almanya'da. Paris'te değil. Paris'te ben fakir bir adamım. Tanıdığın en zengin fakirim. Bükreş'te ise tanıdığın en fakir zenginim. Şu kıyafetlerime bir bak... (*Yırtılmış perde parçalarından yapılmış narçiçeği bir pantalon ve gri bir gömlek giymiştir.*)

ONDA: Çok güzeller...

KEEV: Her zaman ikinci elden alışveriş yaparım.

ONDA: Ama yine de, kumarhanelerde her gece bir servet harcamaya devam ediyorsun, değil mi?

KEEV: Harcamıyorum, ödünç veriyorum. Her zaman fazladan bir kaç yüzlükle çıkıyorum.

ONDA: Şu anda Bükreş'te kaç tane kumarhane var, otuz mu?

KEEV: Çok daha fazla. Ama asla yeterince değil. Ben olağanüstü, klas bir kumarbazım. Babam oldukça zengin bir adamdı, tüm mal varlığını kumarda kaybetti ve bir köpek gibi öldü. Eğer bana bir şey olursa bu yeteneğim beni kurtarabilir.

ONDA: Pintiliğin Bükreş'te efsane konusuydu. İnsanlar seni 'paragöz', 'eli sıkı' diye anıyorlardı.

KEEV: Sadece tutumlu ve idareli bir insanım.

ONDA: Açgözlü, hırslı, cimri...

KEEV: (*Alınmış gibi*) Bütün bunlar gaddar sıfatlar… (*Tiksinerek*) Cimrilik, hasislik, açgözlülük, elisıkılık, sadelik, kesip atmak… Benim kulağıma müzik gibi geliyor! (*Artan bir coşku ile*) Bunlar sayesinde insanları deli ediyorum. İflah olmaz bir cimri olmak kadar akıllıca bir şey olamaz, mükemmel bir cimri, tedavi edilemez bir pinti! Ortaklarımın business class (iş adamları sınıfı) uçuşlarını bile yasakladım! Suratlarını görmeliydin! Bana varyemez amca dediler! Çok eğlenceli.

(*Garip bir sessizlik olur.*)

Eğer köprü altında bir oda bulamazsam, yarın gece geri dönüyorum.

ONDA: Üzgünüm ama seni içeri davet edemem.

(*Keev sessizce gülümser*.)

KEEV: İçerde bir erkek var sanırım. Beni ilgilendirmez tabii ama bir tahminde bulunabilir miyim? Yeniden mi evlendin?

ONDA: Erkek bir ev arkadaşım var.

KEEV: Bugünlerde "koca"ya verdikleri yeni isim bu mu? Yoksa bir köpek mi? Ona her zaman odasına gitmesini söyleyebilirsin! Öyle değil mi?

ONDA: Yatılı misafir kabul etmemek gibi bir kuralımız var. Onu buna ben zorladım. Ben devam ettirmek zorundayım.

KEEV: Öyleyse benimle Paris'e gel.

ONDA: Keev, şu anda Paris umurumda bile değil.

KEEV: Tahiti?

ONDA: Hayır.

KEEV: Neden?

ONDA: Hadi Bükreş'e gidelim.

KEEV: Buradaki işini bırakmak mı istiyorsun? Kafayı mı yedin sen?

ONDA: İş falan da umurumda değil.

KEEV: Nerede çalışıyorsun?

ONDA: NYAA, New York'un en büyük "yetenek" ajansı.

KEEV: Dizlerin acıyor mu?

ONDA: Neden?

KEEV: Taşakların dizlerinden aşağılara sarkmış olmalı. Kimsenin haritada bile bulamadığı küçücük bir yerden çıkan bir insan için hiç de fena değil.

ONDA: Her gün yıldızlarla içiçeyim ama, elbette, ben onlardan biri değilim. Bunun ne kadar zehirleyici bir durum olduğunu biliyor musun?

KEEV: Olsun, yine de bu durum bana çok havalı geldi. Sende sanatçı ışığı var, ben de ise bok püsür.

ONDA: Bütün bu saçmalıkları ilginç bulmanı anlayamıyorum. Sen de burada yaşadın.

KEEV: Ben çok keyif aldım…

ONDA: O yüzden mi altı ay sonra Paris'e geri döndün!

KEEV: Bir gazete için çılgınca yazılar yazmam gerekiyordu, L'atin –Amerikano. Eğlenceliydi. Burada işsiz statüsünde bile kabul edilmedim. Kuyruğa girmem gerekiyordu, dışarıda kar yağarken ve hava eksi elli dereceyken bile her hafta dergiye gidip kendimi göstermek ve sayfalarca yazı işiyle uğraşmak zorundaydım. Sonunda bu işi o kadar zorlaştırdılar ki, ben de onlara siktiri çektim ve kahrolası paralarını istemediğimi söyledim! Aslında istedikleri şey tam da buydu. Şikayet etmek için valiye e-posta bile atamadım. Web sayfalarında "bizimle iletişim kurun" bölümü yoktu. Valiye bile ulaşamadığım böylesine "demokratik bir özgürlükler ülkesinde" daha fazla kalamadım, valiye şikayet bile edemedim, düşünsene? (*Anlattıkları dünyadaki en absurd olaymışcasına gülmeye başlar*.)

ONDA: (*Eskilere özlem duyarak*) Seninle ilk karşılaştığımızda üzerinde komünist işçi parkası vardı, hatırlıyor musun?

KEEV: Hala var. Bir komünist her zaman komünisttir.

ONDA: Zengin bir komünist.

KEEV: Komünizm düşüncededir.

ONDA: Bütün paranı fakirlere mi veriyorsun?

KEEV: Çok düşük bir komisyon alarak. Aslında uygulamada paramı etrafa saçıyorum.

ONDA: New York'ta neler yaptın?

KEEV: Bir tur otobüsü kullanıyordum.

ONDA: Sen?

KEEV: Dükkanlardan ve barlardan, onlara müşteri getirmem için rüşvet alıyordum. Oldukça iyi para kazandım.(*Tebdili kıyafet gezen bir soylu, bir dük gibi bir tonda konuşmaya devam eder.*) Ama ne kadar zaman otobüs kullanmaya devam edebilirdim ki? Bu işi memleketlerinden buraya üniversite diplomaları ile gelmiş binlerce insana bıraktım. Diploması olmayanlar, yani benim gibilerin daha büyük amaçları oluyor. Pislik satarak, milyonları götürmek.

ONDA: Desene eline neye atsan nakite dönüştürüyorsun. Pislik bir iş bile olsa.

KEEV: Aslına bakarsan pislik işindeyim diyebiliriz.

ONDA: Ne demek şimdi bu?

KEEV: Klozet satıyorum. Günlerimi böyle geçiriyorum. İnsanları sattığım klozetlerin içine, daha derinlerine bakmaları için dolandırarak. Onlarla, klozetleri sevmeleri, takdir etmeleri ve satın almaları üzerine hızlı bir konuşma yapıyorum. Mükemmel bir klozet, bir Picasso'dan, Gucci'den ya da bir Jimmy Choo'dan daha eleştiriye açıktır. Onu her gün kullanırsın. Ona her gün bakarsın. Onu her gün hissedersin. Seni ziyarete gelen herkes onu görür. Seninle yatan her kadın onu görür, ona dokunur, koklar. Klozet, yaşamın boyunca kullandığın en önemli nesnedir. Ve belki de hayatında sahip olduğun biraz da olsa derinliği olan tek şeydir. Bütün müşterilerime pisliğin tüm felsefesini açıklıyorum; bokun dumanları ve aynası, dışkının derin anlamı, içimizden dökülenlerin paradoksları (çelişkileri), ayışığının ve boş lakırtının gizemli güzelliği, çürümüşlüğün çekiciliği... artıkların sofistikasyonu (karmaşıklığı), bokun oturaklılığı ve vücutsal harabelerimize kucak açan mükemmel şekillendirilmiş klozetlerin hayati zorunluluğu. En zarifleri, en pahalıları. Benimkiler. Bir fabrikam ve iki dükkanım var: "Sıçma Sanatı", ve "Sanatsal Tuvalet". Sanata bu kadar yakınım işte.

ONDA: Peki neden daha sonra Bükreş'e döndün?

KEEV: Ben de her gün kendime aynı soruyu sorup durdum. Orda toprak eker, biçer, aynı rutine girersin. Ama benim için hiç de cazip değil. Ben bu boktan ıvır zıvırları satarak öleceğim.

ONDA: Hayır, ölmezsin.

KEEV: Tabii ki ölmem. Bana ait yerlerden birinde bir film stüdyosu kuruyorum. O yüzden ajansınla olan bağını koparma. Bükreş'te film yapmak, normalden elli kere daha ucuz tutuyor. Ve Avrupadasın. Hindistan'da değil. Sular tertemiz. Ülkeye girdiğin zaman aşı olman gerekmiyor. Ayrıca Bükreş'teki evime taşınabilirsin. Sana çatıkatını verebilirim. Balo salonu genişliğinde. Daha azıyla seni gücendirmek istemem.

ONDA: Çocukluğumun geçtiği topraklara geri dönmek... New York'tan kaçmak... kendimden kaçmak ve çatıkatında saklanmak... senin eski evinde... bu oldukça cazip bir teklif.

KEEV: Akşamları oyunlar sahneleyebilir, okuma provaları yapabiliriz...

ONDA: Ve ben de bütün gece senin kumarhaneden dönmeni beklerim, sonra da sabahın erken saatlerine kadar oturup sohbet ederiz...

KEEV: Sen bana oyunlarını anlatırsın. Ben de sana dadıların bana ne kadar çekici geldiğini anlatırım. La Soubrette. Kulağa nasıl da çıtır çıtır geliyor. Küçüklüğümden beri dadılarla, bebek bakıcılarıyla uyumayı severdim. La Soubrette becermeyi seviyorum. (*Konuyu değiştirir.*) Hala ne bekliyorsun?

ONDA: Bir anda herşeyden vazgeçip gitmek çok zor. Arkadaşlarım, geceleri onlarla dışarı çıkmak, şu sarnıç, kapıcım, hepsi de ailem gibi, bilirsin...

KEEV: Sen artık New York'ta kıdemli oldun, öyle değil mi? (*Onda başıyla onaylar*.) Aynı benim de dadılar konusunda kıdemli olmam gibi. La Soubrette'ler.[3] Bir çeşit. Hadi gidelim.

ONDA: Önce kolileri gemiyle yollamam lazım.

KEEV: Hadi ama, delinmiş yedi çift iç çamaşırına ihtiyacın yok. İhtiyacın olan tek şey kıçını kaldırmak…

ONDA: Beni özledin mi?

KEEV: (*Rahatsızca güler*.) Bükreş mi, Paris mi? Kararını ver. Ben meşgul bir adamım.

ONDA: Öyle misin?

KEEV: Bir karım, çocuklarım, metreslerim, dadılarım, hizmetçilerim ve evcil hayvanlarım var. Koskoca dokuz dönüm...

ONDA: Sen hala evli misin?

KEEV: O Paris'te, bense her zaman Bükreş'teyim. Birkaç yıldır bu şekilde yaşıyoruz.

ONDA: Eee… nasıl gidiyor?

KEEV: (*rahatsız olmuştur*) Ciddi meselelerin nasıl olduğunu bilirsin… Oldukça ciddi.

ONDA: Ooh…

---

[3] Çev. Notu: Komik operalarda ya da komedi oyunlarındaki cilveli hizmetçi kız.

KEEV: (*Rahatsızca güler*) Hadi bakalım, daha Bükreş'te takılacağız, sen ve ben erkekler ve hatunlar tavlayacağız ve… eğlenceli olacak…

ONDA: Cevabının evet olduğunu söylemiştin.

KEEV: Buradayım, öyle değil mi? Bunca yol geldim, yedi bin mil…

ONDA: Yedi yıl sonra. Bela denizinin altında yedi bin mil? Beni uyandırmak için. Beni alıp götürmek için. Her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu. Senin iyi ve nazik bir adam olman gerekiyordu. Senin buraya bir karın, bir bavulun olmadan, özgür ve temiz gelip, beni bir zeplin ile götürmen gerekiyordu.

KEEV: Haklısın. Ben kötüyüm, ben sürüngenin tekiyim. Ben Marquis de Sade ve Karl Marx'ın tek kişide birleşmiş haliyim. Ama yine de kimseyi öldürmedim, öyle değil mi?

ONDA: Ne kadar da sıkıcı bir Kötü Adam… (*birden patlayarak*) Geri dönmekten korkuyorum… Öldürülme riskiyle karşı karşıyayım… biliyorsun, Paul'ün ölümünden beri…

KEEV: Bu riski göze alacaksın… Ben ancak korkusu olmayan bir kadını sevebilirim... Uyanacaksın ve karşında duran o dipsiz karanlığı göreceksin… ve üstüne tükürecesin. Sonunda bir evsiz hanımefendi olup çıkabilirsin ama hiç olmazsa özgürlüğüne kavuşmuş olacaksın… Tamamen özgür. Benimle misin? Tamamen özgür! Sonsuza dek.

ONDA: (*Kapıya doğru yürür ve açar. Bir eline de çantasını alıp, kolilerin üzerine atar*.) Hadi gidip bir şeyler yiyelim!

KEEV: Ve sonra da, benim evsiz kadınım, gidip altında uyayacak bir köprüaltı bulalım… Bütün o dilenciler ve esrarkeşlerle… o herifleri seviyorum…

ONDA: Ve bütün o serseriler, evsizler ve beş parasızlarla.

KEEV: Ve kimsesizler, beleşçiler, boş boş gezen aylaklarla…

ONDA: Ve kapkaççılar, muhtaçlar, dilenciler, avareler ve orospularla…

KEEV: Biz ikimiz hepsi birden olacağız… at hırsızı kılıklı heriflerle, otlakçılarla, sert ağabeylerle ve serserilerle elden ele geçirdiğimiz yamalı bohçalarımızla…

ONDA: Ve sabah uyandığımızda çürümüşlüğün kokusunu alacağız…

KEEV: Hayranlık uyandıran, inanılmaz, şaşkınlık veren, muazzam, heybetli, ilham verici çürük kokusu!

ONDA: Ne kadar da sıra dışı!

KEEV: Efsanevi!

ONDA: Olağanüstü!

KEEV: Heyecan verici, inanılmaz!

ONDA: Şahane, harikulade, yaşam kaynağı çürük!

KEEV: Her zaman coşku veren, sansasyonel, meraklandıran, nefis çürük!

ONDA: Her zaman şaşırtan, eğlenceli, şahane çürük!

KEEV: Tüm bu pisliğin içinde o kadar müthiş bir şiirsellik var ki. Bunu anladığın zaman, pislikten korkmamaya başlıyorsun. Onu kucaklaman gerekir, çamurun sende yarattığı şehveti! Boktaki eğlence! Kokuşmuşluğun ağırlığı! Kalitesizliğin saflığı! Tozdaki gizem! Lekelerdeki rastgele izler! Çürümüşlüğün içinde öyle bir şefkat var ki… öylesine bir tutku, öyle bir samimiyet ve ilgi, öyle bir sıcaklık ve özlem…

(*Onda'nın elini şefkatle tutar, eliyle kavrar, öper ve sonra Onda'nın "korkmuşu" oynamasını izleyerek, şeytanca bir kahkaha atar. Ona sarılır ve ikisi birlikte koşarak sahneden çıkarlar*.)

OYUNUN SONU

Yazar tarafından sonradan eklenen alternatif final: (sahnenin hemen ardından devam ederek)

(*Kapı çalar. Keev kapıyı açar ve kapıdan içeri taşan koca buket ayçiçeğini görünce şaşır. Sam içeri girer ve elinde bir zar ile alel acele Keev'e doğru yürür*.)

ONDA: Sam? Teşekkürler, ama hayatım paranı çiçeklere harcamamalısın… Bunu bana mı getirdin? (*zarfı alır.*)

SAM: (*Onda'nın mektubu almasına izin vererek*) Evet, bu adam kim?

KEEV: (*Onda'ya*) Evet, bu beyefendi kim?

SAM: Ben… ben burada yaşıyorum.

KEEV: Aha, Rex.

SAM: Rex?

ONDA: Rex, yani Sam demek istedim, lütfen odana git.

SAM: Onda, sana şunu söylemek istiyorum… ciddi… yani… ben ikimizin… bizim birada…

ONDA: Ben gitmeye karar verdim.

SAM: Ben… senin burada benimle kalmanı istiyorum. (*Onda karşı çıkan bir hareket yapar*) Biliyorum, sen bütün erkeklerin birer tuzak olduğunu düşünüyorsun, yalnız olmak senin için daha iyi, özgür…

KEEV: Bu doğru mu? Sen de mi?

ONDA: Ben kendi kendime yetebiliyorum.

SAM: Saçmalık. Senin bana ihtiyacın var. İkimizin de birbirine ihtiyacı var.

ONDA: Saçmalık. Senin kimseye ihtiyacın yok.

SAM: Hayır. Anlamıyor musun? Biz seninle aynı kitapları okuyoruz, aynı yerlere gidiyoruz, aynı şakalara gülüyoruz… Bir yılı aşkın bir süredir aynı evde yaşıyoruz… Tanrı aşkına!

ONDA: Hayır.

KEEV: Hayır mı?

SAM: Evet. Bu doğru.

ONDA: Hayır.

SAM: Evet.

ONDA: Hayır.

SAM: Nasıl bir erkek istiyorsun?

ONDA: Bükreş'teyken bütün erkeklerin Cary Grant ve James Bond ya da Brad Pitt olduklarını düşünürdüm.

SAM: Bende yanlış olan ne? Her gün spor salonuna gidiyorum. 43 yaşındayım ama 30 gösteriyorum.

ONDA: Sen içi boş, ıssız bir ev gibisin, kapıları ardına kadar açık, pencereleri kırılmış, tozlu ve paslı, yıllardır satışa sunulan fakat en ufak bir esintide ya da rüzgarda yıkılabilecek olan bir ev. (*es*) Seni o kadar iyi tanıyorum ki.

SAM: Ah (*canı acımış gibi bir nida çıkarır*). Sen çok kötüsün.

KEEV: Bu iyi bir şey.

SAM: Bu adam da kim?

KEEV: Güzel bir soru, ben kimim?

ONDA: Benim gayri meşru ağabeyim.

KEEV: Onu Bükreş'e geri götürmek istiyorum.

SAM: Ben de onu burada, Manhattan'da istiyorum!

KEEV: Impossibil (imkansız), New York çok geri kalmış, taşralı kafada bir yer.

SAM: (*alaycı*) Tabii diğer tarafta Bükreş çok gelişmiş bir yer.

KEEV: Avrupa Birliği'ne yeni katıldık. Dünyanın en zengin dört milyarderi şimdiden Bükreş'e geldi. Bir ilk. Bu çocuklar çok akıllı. Olası fırsatların kokusunu alıp, değerlendirmeyi çok iyi

biliyorlar. Amerika artık herkesin kahkahalarla güldüğü bir pazar haline geldi. Avrupa'yı bıraktı… Irak'ta batağa saplanıp kaldı.

SAM: Amerika her zaman Avrupa'nın panzehiri olmuştur. Avrupa Amerika'yı takip etti, orada yeni ve havalı olan ne varsa hepsi bizden yani Amerika'dan taklit edildi.

(*Onda zarfı açar ve konuşmadan faturaları hesaplar. İkinci bir küçük zarf bulur*.)

SAM: Onu şimdi açma. Burada o varken… Bu…

ONDA: Sanırım ne olduğunu biliyorum…

SAM: Bir soru… (*Onda'nın kulağına bir şey fısıldar*.)

KEEV: Onda, bunlarla harcayacak vaktim yok benim. Seçimini yap.

(*Spot Onda'nın üzerindedir. Seyirciye*.)

ONDA: Seçimler? Seçeneklerim nedir? (*Kedi yavrularından biri balkon kapısına doğru gelir. Onda kapıyı açar ve onu kucağına alır.)* Kedimin ne gibi seçenekleri olabilir? O hamile, erkek kardeşi onu becerdi, bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyor, çok tatlı, minik yavruları olacak, hayatının kontrol altında ve güvende olduğunu sanıyor ama tek başına balkona bile çıkamıyor. Ona kapıyı açmam gerekiyor. Sonsuza kadar burada kalamaz çünkü taşınacağım. Evli insanlar mahkum gibidirler. Tıpkı benim kedim gibi. Farketmediniz mi? 10 yılı geçmeden, çiftler bütün ışıltılarını ve heyecanlarını kaybediyorlar, yüzleri ışıksız, bir sürü yalan, aldatma. Özgür bir kadından ya da özgür bir erkekten daha güzel bir şey olabilir mi? Aradığım şeyi bulamamanın sonuçları ne olabilir? Genleri sağlıksız bir adamdan çocuk yapıp onu tek başına büyütmek mi? Sadece kendim için yaşadığım bir hayata devam etmek? Ya da sevebileceğim ve anlaşabileceğim iyi bir erkekle evlenmek? Hayallerime veda etmek. Korktuğum şey de bu. Belirsiz geleceğimden daha çok. Kesin olan yalnızlığımdan daha çok. Eski günahlarımın bedellerinden daha çok. Ama biliyor musunuz? Çiftleri tuhaflaştıran, kadın ya da erkek değil, ya da hayatlarındaki kadınlar ve erkekler de değil. Ben ve ben, sen ve sen, beni yöneten beynimin içindeki bu ses, asla kaçamayacağınız beyninizin içindeki o ses. Bizler, ölüm bizi ayırana kadar birlikte olmaya mahkum edilmiş çiftleriz. Gelecek öylesine bulanık ki. Bildiğim tek şey nereye gidersem gideyim, kendimi de yanımda götürmek zorunda olduğum. Bu yüzden kendime karşı affedici ve nazik olmalıyım. Eğer size karşı da affedici ve nazik olmak istiyorsam. Ve, kim bilir? Belki de bir gün aradığımız şeyi bulabiliriz.

OYUNUN SONU